

THOUGHTS

LETO-YEAR

37

JUNIJ

1988

200

AVSTRALIJA

Moj dom

misli

Slovenija

Moja dežela

O, saj
pelje
skozi
vsa mesta,
domovina,
k tebi cesta.
In če nič
ham ne
ostane,
ti nam
zadnja
boš utela.

/A. Gradnik/

K naslovni sliki: Skromna naselbina pred dvesto leti — danes pa naše vele mesto SYDNEY. Na sliki spodaj je znamenita sydneyška Opera.

+ + +

VEM, da bom po junjski številki zopet dobil pismo kakega bralca, ki mu naš "junjski spomin" nikakor ni pogodu. Lani mi je ena naročnica pisala: "...Kako morete sploh omenjati tako grozne stvari!..." Po njenem kaj takega ne bi smelo v tisk, ker bralce razburja. Spet drugi piše: "Po tolikih letih je pa že čas, da se tisto pozabi. Oživetiti se fantov ne da več — le čemu bi leto za letom obnavljali njih žalostno zgodbo...?" In spet drugi: "Govorite o spravi, pa spet in spet obnavljate spomin na ta množični umor..."

Urednik izseljenskega lista, ki izhaja vendar na svobodi, ima drugačne misli. Naj bo še tako grozno, po še tolikih letih in z naše strani kljub najboljši pripravljenosti za narodno spravo — naša dolžnost je, da se množični grobovi dvanajstih tisočev ne pozabijo. Res je po tolikih letih to že domala zgodovina — a v domovini je žal preveč takratne zgodovine potvorbene, da bi pri tem pomagali še v zdomstvu z molkom. In končno: Kaj nimamo vsako leto spomin dragih pokojnih? Zakaj bi se ne smeli ob junjski obletnici spomniti teh naših mučencev, ki jim krivična nalepka "narodnih izdajalcev" še ni bila odstranjena?

Zato bodo MISLI spoštovale to žalostno obletnico. Vsaj pod sedanjim uredništvom.

— Urednik in upravnik

misli

(THOUGHTS) — Religious and Cultural Monthly in Slovenian Language — Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia — Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) FR. BASIL A. VALENTINE, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE, 19 A'BECKETT ST. KEW, VIC. 3101 — Tel.: (03) 861 7787 — Poštni naslov: MISLI, P.O. BOX 197, KEW, VIC. 3101 + Naročnina za leto 1985 (Subscription) \$ 7.—; izven Avstralije (Overseas) \$ 13.—; letalsko s posebnim dogovorom. — Naročnina se plačuje vnaprej — Poverjeništvu MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo — Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema — Za članke objavljene s podpisom odgovarja pisec sam + Stava in priprava strani (Typing and lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 — Tel.: (03) 387 8488

Poština v ceni knjig ni vključena, če vam jih moramo poslati po pošti.

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) — Izdal Slovenian Research Center of America — Cena I. dela 8.— dol., II. dela pa 9.50 dol.

SLOVENSKO SLOVSTVO — BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER) — A. L. Ceferin (ed.) — Cena 11.— dolarjev.

SLOVENSKE NARODNE PESMI — SLOVENIAN FOLK SONGS — A. L. Ceferin (ed.) — Cena knjižice z audio-kaseto vred 6.— dolarjev.

ANGLEŠKO-SLOVENSKI in SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi, žepna izdaja. — Komac - Škerlj — Cena 11.— dolarjev.

LJUDJE POD BIČEM — Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zares vredna branja. — Cena vsem trem delom skupaj 12.— dolarjev.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. del. — Obsežno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig skupaj 40.— dol. (Posamezne knjige: 7.—, 9.— in 28.— dolarjev.)

STALINISTIČNA REVOLUCIJA NA SLOVENSLEM I. del. — Odlična študija razvoja dogodkov 1941 — 1945 v Sloveniji. Spisal Stane Kos, izdala Samozaložba v Rimu. — Cena 13.— dolarjev.

VERIGE LAŽNE SVOBODE — Zanimivo knjigo je napisal misijonar Andrej Prebil CM. — Cena vezani knjigi 13.—, broširani pa 10.— dol.

OBRISI DRUŽBENE PREOSNOVE — Knjiga esejev Dr. Marka Kremzarja (Argentina) o preosnovi družbe. — Cena 10.— dolarjev.

POLITIKA IN DUHOVNIK — Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika Msgr. I. Kunstlja. Cena 2.— dol.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO — Izjave prič o teharških dogodkih v letu 1945 po končani revoluciji. Cena 2.— dolarja.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Opisuje Tomaž Kovač, priča pokola tisočev po končani revoluciji leta 1945. — Cena 2.— dolarja.

PRED VRATI PEKLA — Pretresljiv opis življenja v ljubljanskih zapori po vojni — Franc Sodja CM — Vezana 10.—, nevezana 8.— dolarjev.

NAŠ IN MOJ ČAS — Zbirko študij etničnih in kulturnih vprašanj je napisal dr. Vinko Brumen, Argentina. Cena vezani 13.—, broš. 10.— dol.

VOJNA IN REVOLUCIJA — Roman Franka Bukviča na 708 straneh je izšel v Argentini. — Cena broširani knjigi 15.— dolarjev.

ZEMLJA SEM IN VEČNOST — Pesmi Karla Mauserja, Cena 5.— dol.

MATI, DOMOVINA, BOG — Pesmi Ludvika Ceglarja, Cena 2.— dol.

božje
misli
in
človeške

LETNIK 37 – ŠT. 6
JUNIJ 1988

- Ob spominu mrtvih – prošnja za
žive . . . – stran 129
- Mrtvi junak dekletu – pesem
– Marijan Jakopič – stran 130
- Marija – zgled služenja
– Slovenski škofje – stran 131
- K sveti Emi v Krko – Iz knjige
Leto svetnikov – stran 133
- Prošnja ob papeževem obisku
v Krki – stran 134
- Junjski spomini – Iz dela Izdani
bataljoni – Jože Krivec
– stran 135
- V dveh stoletjih . . . – Začetek
in rast kat. Cerkve v Avstraliji
– P. Ciril – stran 137
- Temelj zdomstva
– Dr. M. Kremžar – stran 139
- Najuspešnejša dežela pod komu-
nizmom – L.P. – stran 140
- Središče sv. Družine, Adelaide
– P. Janez – stran 141
- Izpod Triglava – stran 142
- Žena v Svetem pismu
/Marijino materinstvo/
– P. Tone – stran 144
- Iz središča sv. Cirila in Metoda,
Melbourne
– P. Bazilij – stran 146
- Premakljivi svečnik – roman
– Lojze Kozar – stran 148
- Naše nabirke – – stran 148
- Naš novi parlament – stran 149
- Iz središča sv. Rafaela, Sydney
– P. Valerijan – stran 151
- Z vseh vetrov – stran 154
- Kotiček naših mladih
– stran 156
- Križem avstralske Slovenije
– stran 157
- Smeh je najboljšo zdravilo
brez recepta . . . – stran 160

Ob spominu mrtvih – prošnja za žive

JUNIJSKI dogodki leta 1945, ki se jih s Slovenijo v svetu tudi mi spominjamo sleherni leto, so globoko posegli v življenje našega naroda. Prizadeli so in še prizadevajo ne samo starejše, ki so tedaj šli na pot v svet, ampak tudi vse mlajše, ki so se rodili kasneje in se še rojevajo zunaj domovine svojih staršev. Z enako neutešljivo silo pa prizadevajo tudi narod doma, ki mu je bil povojni genocid dolga leta zavil v molk, danes pa se o njegovi strahotni mōri javno razpravlja.

Zato danes vsi skupaj zavzeto prosimo Boga, edinega Gospodarja človeške zgodovine:

– Da bi vsi Slovenci poznali in cenili odrešitveno moč človeškega trpljenja, darovanega s Kristusom nebeškemu Očetu.

– Da bi se zavedali, da Bog nikdar ne ostane dolžnik, temveč stotero poplača celó vsako dobro misel, kaj šele trpljenje, če mu ga sinovsko darujemo v spravni dar.

– Da bi spomin na največjo slovensko narodno nesrečo v nas krepil zaupanje v Božjo Previdnost in sinovsko vdanost Očetovi sveti volji, ki kljub človeški upornosti in nepokorščini dosega svoje velike namene.

– Da bi žalost desetisočev, ki so ob koncu vojne zapuščali domove, izprosila, da bi Slovenci ne izgubljali večne domovine v nebesih.

– Da bi s takšnim strahom, ki je takrat navdajal svoje vrnjenih iz Vetrinja v mučenje in smrt, tudi mi danes trepetali za večno usodo vsakega rojaka, ki zaide na krivo pot.

– Da bi strašno trpljenje tistih tednov, kateremu so priče kočevski in teharski in škofjeloški in drugi slovenski gozdovi, bilo vredna cena in jamstvo našemu narodu za njegov življenjski obstoj, pa tudi za njegovo zvestobo Bogu in pravi veri.

– Da bi trpljenje po ječah, v nekdanjih Škofovih zavodih in drugih poslopjih, spremenjenih v ječe, pomagalo najti vsem Slovencem pravo pot resnice in ljubezni.

– Da bi telesno in duševno trpljenje takratnih skrivačev ter protikomunistično usmerjenih rojakov, ki so ostali brez vsakršne pravne zaščite, predani na milost in nemilost maščevalnih novih gospodarjev, utrdilo v Slovencih smisel za pravico in voljo za poravnavo krivic.

Zadnji dve leti vojne in prva leta po vojni sò slovenski komunisti zvesto posnemali sovjetske metode in stalinistično prakso. Po vojni je bila Jugoslavija izven ZSSR najbolj stalinistična država. Nesrečna olajševalna okolnost marsikaterega partijca je bila človeška nezrelost. Marsikak nadarjen mladi človek se je takrat za vse življenje obremenil s težkimi dejanji zoper bližnjika. Toda to ni le breme posameznikov, to je breme eksaltirane vizije.

. . . Gre torej za javno priznanje krivde, ki se tiče nas vseh. Tako dolgo se ne bomo znebili preganjance in more, dokler javno ne priznamo krivde, svoje velike krivde. Brez tega dejanja Slovenci ne bomo nikoli stopili v čisto in jasno ozračje prihodnosti.

EDVARD KOCBEK

Počivam dolgo že v tej hladni jami,
kot nekdanj vasovalec nič ne spim,
zvečer pod okno tvoje prihitim,
objamem te s koščeninami rokami.

Sosedov se je rešil zadnji hip,
gotovo ti prinesel je novico,
da tu ležim – povezan z ostro žico –
in da končan je moji dni utrip.

– Da bi trpljenje zaradi revolucije in vojne razbitih družin ter nasilno ločenih družinskih članov, kakor tudi domotožje dolgih let begunstva slovenskih očetov, mater in otrok izprosilo slovenskemu narodu svobodo, mir in srečo.

– Da bi duhovne dobrine, ki smo jih takrat in v naslednjih letih begunci prejeli po taboriščih, še dolgo reševale slovenske zdomce po svetu za narod in Boga.

– Da bi začetne težave in mučno vživljanje zdomcev v nove razmere po raznih deželah sveta pomagalo najti pot do lepših časov za vse narode sveta, tudi za slovenskega.

– Da bi se Slovenci zavedli še ene krivice: da je tudi Bog danes begunec – preganjen iz javnega življenja Slovenije, iz šol, iz radijskih in televizijskih sporedov ter dnevnih časopisov. Naj bi tudi mi imeli voljo in pripravljenost pomagati domovini, da bi Gospodar narodov spet zavlada slovenskim srcem.

– Da bi nam iz srca privrela misel: Hvala Ti, Oče, za vse trpljenje teh let! Hvala ti za našega dragega škofa - mučenca Rožmana! Hvala Ti za zvesto spremljevalko na našem križevem potu, tolažnico in pomočnico, Jezusovo in našo Mater – Marijo Pomagaj!

/Povzeto po prošnjah vernikov, s katerimi so naši argentinski rojaki med mašo v spomin vrnjenim in pomorjenim žrtvam izpričali svojo narodno in krščansko zavest. Še mi se jim pridružimo! /

Mrtvi junak dekletu

A vidim vse, kot šel bi skozi vas:
za dvorom zopet češnjev cvet poganja,
glej, mater vidim, ki se k molku sklanja
– čez noč se zgubal lepi je obraz.

Kdo letos bo bandera naša nosil,
kdo pritrkaval bo za sveti dan,
kdo bo otavo spravlil in pokosil,
saj tu smo: Tone, Riko, dobri Jan?

Na večer pridemo do vas prav vsi
povasovat na polje in v domove,
poprosit vas za češnjeve cvetove,
saj ni nad nami rož, le kup prsti.

MARIJAN JAKOPIČ

ZGLED SLUŽENJA

OB zgledu Device Marije smo v majskih Mislih skušali poživiti in utrditi našo vero. Toda vera brez dobrih del je mrtva. Zato naj bi se zdaj — prav tako po besedah pastirskega pisma slovenskih škofov — pri Mariji naučili tudi pravega, nesebičnega služenja drugim. V tem je bila Marija najzvestejša učenka svojega Sina, o katerem je evangelist zapisal, da ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi on stregel (prim. Mr 10, 45). Ob evangelijskem dogodku (Mr 1, 40—45) si lahko živo predstavljamo, kako si gobavec, v raztrganih oblačilih in z razmršenimi lasmi zakriva obraz, da na zunaj pokaže zapuščenost in osamljenost v nesreči. Vsi bežijo pred njim, toda nekdo stegne roko, se ga dotakne in mu reče: "Hočem, bodi očiščen." To je Jezus iz Nazareta.

Ob tem prizoru najbrž pomislimo: Jezus je zmožen takšnega služenja, ker je božji Sin, ker je Bog. Naše služenje bližnjim ni omejeno samo na izredne primere. Vsakdanje življenje nam daje dovolj priložnosti za vztrajno, nesebično služenje. Tudi v tem nam je Marija lep zgled.

MARIJINO SLUŽENJE V NAZAREŠKI DRUŽINI

Po darovanju v templju se je začelo Marijino skrito služenje v Nazaretu. Veljalo je Jezusu. S tridesetletnim služenjem je Marija pripravljala učenika, ki bo hodil od kraja v kraj in oznanjal blagovest o božjem kraljestvu. Pripravljala je zdravnika, ki bo delil dobrote in vse ozdravljaj. Pripravljala je velikega duhovnika, ki bo z daritvijo svojega telesa odrešil ljudi.

Njeno življenje v družini se ni razlikovalo od življenja drugih družinskih mater. Bilo je polno skrbi in truda. Angel ji ni več govoril. Elizabeta je ni več blagrovala. Simeon je ni več blagoslavljaj. Noben čudež se ni zgodil.

Iz miselne zveze svetopisemskih besedil lahko sklepamo, kakšno je bilo delo, ki so ga opravljale žene v družini. Tudi Marija je morala kot druge žene mleti žito, peči kruh, zajemati vodo, prati, kuhati, presti.

Marija je mlela žito na kamnu. Med dvema kamnom so se drobila pšenična zrna in umirala, da je lahko prišla na dan njihova vsebina: bela moka. Jezus je videl v tem podobo svojega poslanstva. Da bo lahko kruh življenja, bo moral kot pšenično zrno prej trpeti

in umreti. Mletje na kamnu mu je ostalo v spominu. Ko je govoril o čuječnosti, je rekel: "Dve bosta mleti, ena bo sprejeta, druga ne" (Mt 24, 41).

Mletju je sledilo pripravljajanje kruha in sicer vsak dan sproti. Kar je videl pri svoji materi, je Jezus pozneje povedal v priliki: "Nebeško kraljestvo je podobno kvasu, ki ga je vzela žena in umesila v tri merice moke, dokler se ni vse prekvasila" (Mt 13, 33). Prošnjo za vsakdanji kruh je vključil v svojo molitev.

Za pranje je Mariji rabila voda iz kapnice, za kuhanje pa živa voda iz studenca. Med deževnico in živo vodo so Jezusovi sodobniki znali razlikovati. Zato je Jezus lahko govoril o živi vodi, ki bo tekla iz njegovega osrčja. Razumeli so tudi prerokovo besedo: "Tako govori Gospod: Mene, studenec žive vode, so zapustili, da si izkopljejo kapnice, ki ne morejo držati vode" (Jer 2, 13).

Kot svetopisemska žena iz Knjige Pregovorov je tudi Marija skrbela za volno in lan, prijala za preslico in

vreteno ter tkala platno (Prig 31, 13 sl.), da je lahko Jezus nosil izcela tkano sukno.

Skupaj z Jožefom je Marija učila dečka Jezusa veroizpoved in glavno molitev. Prične se z besedami: "Poslušaj, Izrael: Gospod je naš Bog, Gospod edini."

Na Gospodov dan je šla vsa družina v nazareško shodnico poslušat božjo besedo.

SLUŽENJE STARŠEV Z VZGOJO OTROK

Služenje Cerkvi z vzgojo otrok je naloga tako očeta kakor matere. Če se oče iz kakršnegakoli vzroka izmika vzgoji otrok, ima lahko to usodne posledice pri oblikovanju otrokove osebnosti. Izgovor, da je vzgoja otrok zgolj materina naloga, je neutemeljen. Res je mati tesneje povezana z otrokom, vendar je moževa dolžnost, da jo dopolnjuje pri njeni vsestranski skrbi za njune otroke. Če je tudi žena zaposlena, si zakonca delita vsakdanja opravila v domači hiši in družini. Mož prevzame skrb za otroke in dom v času ženine odsotnosti. Njuno skupno prizadevanje, njun zgled in njuno življenje po veri in iz vere postavlja temelje verske vzgoje in pomaga otrokom do osebne vere.

Potem, ko je Marija izrekla svoj "zgodí se" in spočela Božjega Sina, se je odpravila na pot služenja. Pohitela je k sorodnici Elizabeti, da bi ji bila v pomoč pri porodu. Evangelist pove, da je Marija ostala pri Elizabeti nekako tri mesece. To so bili dnevi služenja.

SLUŽENJE OSTARELIM, ZAPUŠČENIM IN BOLNIKOM

Marija je pomagala starejšima zakoncema Zahariju in Elizabeti. Naši ostareli imajo pravico do človeka vrednega življenja. Ne smemo jih obravnavati kot nekoristno breme. So priče preteklosti in posredovalci življenjske modrosti mlademu rodu. Mladi imajo prekipajočo moč, stari pa dragocene izkušnje. Stari starši so pri nas večkrat neupravičeno odrinjeni iz družin v domove, kjer so ločeni od svojcev. Domovi za ostarele so hvale vredni, saj je tam zanje poskrbljeno, vendar večkrat pogršajo ljubezni. Pogosto se zgodi, da sta starša oskrbela in vzgojila več članov družine in jih spravila h kruhu, pa vsi skupaj ne morejo poskrbeti za mirno starost svojih staršev in ljubečem družinskem ozračju.

Če je potrebno, naj tudi sosednje družine poskrbe za ostarele in jim ponudijo pomoč, zlasti kar zadeva duhovno oskrbo in prihod duhovnika. To pride v poštev še posebej v mestnih stolpnicah.

V nekaterih župnijah deluje župnijska diakonija, katere poslanstvo je tudi služenje ostarelim, zapuščenim in bolnim. Po zaslugi takšne diakonije je marsikateri taki osebi vsaj od časa do časa omogočena udeležba pri župnijski maši v cerkvi.

V vsakem bolniku strežemo Kristusu, ki trpi v udih skrivnostnega telesa. Pokažimo bolniku, kako iskreno mu želimo skorajšnje okrevanje. Če je veren, mu omogočimo zakramente: spoved, maziljenje, svetó obhajilo. Bolniško maziljenje posreduje milost Svetega Duha, ki celotnemu človeku pomaga k ozdravljenju.

SLUŽENJE UBOGIM IN POTREBNIM

Marijina materinska skrb in služenje potrebnim se lepo pokažeta v Galilejski Kani. Marija opazi zadrego in stisko domačih, zato reče Jezusu: Vina nimajo. Danes bi lahko rekla: kruha nimajo, stanovanja nimajo, zdravja nimajo, duhovnika nimajo, šol nimajo . . .

Vsako leto, bratje in sestre, ob misijonski nedelji in tudi sicer veliko storite za naše misijonarje, ki večinoma delujejo v nerazvitih deželah. To je vaše služenje potrebnim. Za vsak vaš dar se vam iskreno zahvaljujemo.

Vsak kristjan naj bi se spraševal, kje in kako bi mogel najbolje služiti bližnjemu. Mlad človek naj si ne izbere poklica, ker bo v nje več zaslužil, ker mu bo v njem bolj ugodno, marveč zato, ker v njem lahko bolj uresničuje svoje služenje bližnjemu, v skladu s svojimi talenti in zmožnostmi. Vsak pošten poklic je služenje bližnjim, zato zahteva toplino, človečnost in veliko ljubezni. Posebej to velja za duhovni poklic: za poklic duhovnika, redovnika, misijonarja, redovnice, katehistinje . . . Takšen poklic je sicer zahteven, prinaša pa tudi veliko sreče.

Božja beseda nas vedno kliče k dobrim delom, k molitvi, postu, miloščini, k pokori in spreobrnjenju.

Molitev je poseben izraz ljubezni do Boga in do bližnjega, saj ne molimo samo zase, marveč tudi za druge. "Če moliš za vse, vsi molijo zate," pravi sveti Ambrož.

Pod postom umeva Sveto pismo prostovoljno odpoved stvarim, ki jih imamo radi. Vse to zahteva od nas veliko premagovanja, toda prav to nas naredi močne proti skušnjavam sveta.

Tudi z zakramentom sprave, s tem, da se odvrnemo od greha, služimo bližnjim. Greh proti Bogu je namreč hkrati greh proti občestvu, proti bližnjemu.

Bratje in sestre! Nakazali smo vam le nekaj možnosti našega služenja bližnjim. Z željo, da bi vsi, ustrezno svojim zmožnostim po Marijinem zgledu služili bližnjim, vas blagoslovljamo v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.

K sveti Emi v Krki

... bo letošnje ROMANJE TREH DEŽEL, ki že nekaj let redno združuje na raznih božjepotnih krajih vernike ob tromeji, iz treh različnih cerkvenih pokrajin: slovenske, koroške in furlanske. Letos se bodo vernikom ljubljanske nadškofije gotovo v velikem številu pridružili tudi Štajerci, saj je sveta Ema zaradi zgodovinskih razmer mnogo bolj znana v mariborski škofiji.

Letošnje romanje 25. JUNIJA bo združeno s papeževim obiskom Avstrije. Janez Pavel II. bo ta dan v Krki, kjer bô združil okrog oltarja na prostem večdesettisočlavo množico. Svetovna Cerkev bo postala na poseben način vidna, saj se bodo srečali in skupaj molili trije narodi, trije jeziki bodo slavili Boga in Marijo ter oznanjali različnost v edinosti.

In zakaj ravno v Krki? Krška stolnica s samostanom benediktink je bila najimenitnejša ustanova sv. Eme. Tu je kneginja Ema kot preprosta redovnica preživela zadnji leti svetniškega življenja. Ob 700-letnem jubileju prenosa njenih zemskih ostankov in zlatem jubileju potrjenja časti svetništva (1938) obhaja celovška škofija (svoj čas krška, ker ima začetek v Krki) posebno EMINO LETO.

Ne bo napak, če na kratko pogledamo življenje te slovenske kneginje sv. Eme, kakor ga je opisala druga knjiga Leto svetnikov.

MED božjimi izvoljenci – svetniki – ni nobenega, ki bi bil tako pristrčno povezan z našo slovensko zemljo in ki bi se bil tako globoko vtisnil preprostim ljudem v spomin kakor sveta Ema. Ko ji je kongregacija svetih obredov 4. januarja 1938 priznala čast svetništva, je pristala na živo prepričanje Slovencev, da je sveta Ema njihova mogočna priprošnjica pri Bogu, na enak način, kakor jim je bila materinska dobrotnica v življenju. Njeno svetniško čiščenje je bilo že prvič po cerkveni oblasti uradno potrjeno, ko so 21. novembra 1287 s prenosom njenega trupla v njen končni grob v cerkvi na Krki v slovesni procesiji priznali njeno svetost, potrjeno z mnogimi čudeži. Na ta način je bil naši Emi dan uradni naslov blažena, ljudstvo pa jo je že prej, od njene smrti dalje in pozneje prav do naših dni vedno imenovalo sveto Emo. Vztrajno, devet stoletij dolgo čiščenje svete Eme med Slovenci je bila glavna podlaga njene kanonizacije. Zato smemo reči, da je ona "najbolj naša svetnica".

Prav v tistem času, ko je sveta Ema odraščala, se je v naših krajih obnavljalo krščanstvo, ki so ga nedavno prej zatrli divji poganski Madžari. Leta 955 so bili ob reki Lech dokončno premagani in prisiljeni, da se držijo v svojih mejah, se stalno naselijo in sprejmejo krščanstvo. V naslednjih desetletjih se je vračala na slovensko zemljo oblast rimsko-nemških cesarjev in

SVETA EMA (ali HEMA), kakor jo upodablja stara cerkvena freska. Rojena je bila leta 983, verjetno na gradu Pilštajn na Sp. Štajerskem, umrla 1045 v Krki. Njen god slavimo 27. junija.

hkrati cerkveni red, ki sta ga obnavljali metropoliji Salzburg in Oglej. Prva naloga državne in cerkvene uprave tedaj ni bilo izžemanje podložnikov, ampak pomoč, da se obnovi razrvano krščansko življenje. Tako sta stara svete Eme – izročilo ju imenuje Engelbert in Tuta – Emo učila predvsem pristrčne bogoljubnosti, da bi mogla biti zgled prebivalcem tega kraja. Mlada Ema se je ob tem zraščala z ljudstvom – bodi tu v domačem Posavju bodi v okolici Brež na Koroškem ali še više gori ob Anizi, kjer so bila rodovinska posestva. Na teh posestvih so živeli v ogromni večini Slovenci in z njimi naj bi se po vojni staršev čutila povezano z najbolj srčnimi vezmi. Taka je bila duhovnost one dobe in te družine in tako nam jo slikajo vsi življenjepisci – tako jo je ohranilo tudi naše ljudstvo domala tisoč let v spominu. Plemstvo onega časa je – vsaj v naših krajih in v vodilnih slojih – prevzemalo poslanstvo, da pomaga Cerkvi obnoviti porušeni krščanski red in mu dajati zgled kreposti.

Družinska sreča svete Eme je bila kratkotrajna. Imela je dva sina, Viljema in Hartviga. Hartvig je umrl, še preden je dorastel (pripovedka, da so ga ubili koroški rudarji, je ovržena). V letu 1016 je umrl Emin mož Viljem. Način smrti v virih ni opisan. Možno je, da ustreza resnici staro izročilo, da je pobožni krajišnik odšel na spokorno romanje v Rim in je umrl na

povratku v Labodski dolini, preden je dosegel svoj dom. Emo je ta udarec močno prizadel in prenesla ga je le kot močna žena, ki je polna zaupanja edinole v Boga. Za moževo dušo je poskrbela s tem, da je sezidala več cerkva, kjer so molili za Viljema. Med te cerkve spadata obe farni cerkvi svetega Ruperta, prva v Vidmu (Krško), druga v Šentrupertu. Vdova Ema je zelo častila tega irskega svetnika, začetnika menišтва in ustanovitelja škofije na Salzburškem. On naj izprosi pri Bogu, da bo vera na Slovenskem močno zaživela.

Smrt moža in sina je svetnica mogla preboleti ob vzgajanju drugega sina, Viljema. Pa je izgubila tudi tega. Leta 1035 je vstal zoper novega cesarja Konrada II. (1024 – 39) grof Adalberon Eppensteinski, koroški velikaš in karantanski krajišnik (ta "marka" je bila ob Muri), ker ni dobil vojvodstva na Koroškem.

Predn je bil Adalberonov upor zatrt in on pregan, so bili ostri boji in v teh bojih je Adalberon ubil že leta 1035 tudi Viljema, ki je bil na cesarjevi strani. Sposobni Viljem je bil tudi Adalberonov nevarni nasprotnik in kandidat za vojvodsko oblast.

Ko je Ema ostala vdova brez otrok, ji je dajala vso duhovno moč njena globoka in preskušena vera. Zemeljskim upom se je junaško odrekla in začela velikodušno delo za božje kraljestvo. V njenih rokah se je leta 1036 združila velikanska posest v teh deželah. Ema jo je kos za kosom premišljeno obrnila v korist ljudstva in Cerkve, tako da je nazadnje sama ostala prostovoljno ubožna in je odšla brez posvetnih bremen v samostan čakati smrti. Po smrti sina Viljema se začelja z njeno odpovedjo svetu njen strmi vzpon v svetništvo.

Stolnica
v Krki

PROŠNJA OB PAPEŽEVEM OBISKU V KRKI

Gospod Jezus Kristus,
kot tvoji odrešeni sinovi in hčere se veselimo srečanja
s svetim očetom Janezom Pavlom II., glasnikom edinosti in miru,
ter z našimi brati in sestrami sosednih narodov
na grobu naše skupne svetnice – svete Eme v Krki.

Prosimo te:

naj to srečanje na priprošnje svete Eme utrdi našo vero
in nam pomaga, da bomo povsod delali za življenje,
ga cenili in se ga veselili.

Nauči nas spoštovati in ljubiti ljudi vseh narodov.

Naj postanemo tvoji zvesti sodelavci za mir v sebi, v družinah in med narodi.

Naj naša živa in dejavna vera
in naš odnos do življenja

s tvojim blagoslovom – na priprošnje tvoje svete matere Marije in svete Eme –
spreminja naš svet sovraštva v ljubezen,
iz sebičnosti, nasilja in krivic v svet pravičnega sožitja in miru. Amen.

Junjski spomini

NOVO JUTRO

BLAZNI kriki novih tovarišev so naznanjali zgodnje jutro. Hitro so padali drug za drugim na otrdelo grmado mrtvih prejšnjega dne.

Treslo se je brezno od slovesa odhajajočih, od vpitja, klicanja, rjojenja, blaznega tuljenja in votlega grgranja.

Ta dan so se padli kotalili na drugo stran, proč od Janeza. On tja ni mogel, ker bi ga bili opazili od znanaj. Zadrževal se je v svojem zavetju. Skušal je le koga pritegniti bliže, da bi mu pomagal.

Groza je bila večja od včerajšnjega dne. Kopica mrtvih se je naglo višala, prostor se je ožil, zraka je manjkalo. Rafali so udarjali ostro, hitro: drobili so mlada življenja.

V tej brezmejni tesnobi se je oglasil z one strani pevec z zavijanjem pogrebnice:

“Reši me, Gospod, večne smrti!

Tisti groze polni dan . . .

grozni dan . . .”

Presekano je odnehal, kakor da mu je pošla sapa, pa spet začel znova. Še bolj s hladnim glasom. Pritegnil mu je drugi nekaj glasov nižje. Čez čas se jima je pridružil tretji . . . in še nekaj tistih, ki jim niso prestrelili grl. Vsak po svoje so vlekli, kakor pojejo viharji višin žrtvam gorá.

Brezno je bilo polno te prošnje, ki so jo peli umirajoči za mrtve in tudi sebi. Vzplavala je do dneva navzgor, kjer so se ji režali morilci, stiskajoči brzostrelke k prsim.

To je bil poslednji, obupni klic v nebo, ki naj jih ne pozabi v tem skitem breznu, ko bo ukazano vstajati pravičnim. Prošnje, trgajoče se iz prestreljenega srca v blaznosti umirajočih . . .

“Prekleti, kar pojte, če vam je tako lepo v paradizu!” se je zakrohotal rdeči ob robu žrela in spustil dolg rafal navzdol.

“Nas veseli vaša pesem! Še kaj zapojte!” je dodal drugi s pijanim glasom.

Pet razvezancev je že zbral Janez okrog sebe. Vsem je goreča želja po življenju žarela iz oči. A prošnja za mrtve z druge strani jim je morila slednje upanje. Stisnili so se in goreče molili rožni venec.

“Ali je kje vsaj kaplje vode?” so prosili. V tem gostem tesnem ozračju je vse v njih gorelo.

“Vsaj kapljico vode, da si ohladimo grlo!” so tožili drug za drugim.

Dvoje
poglavij
iz dela
JOŽETA
KRIVCA
/Argentina/
“Izdani
bataljoni”

“Vse sem že pretaknil. Zaman! Ta votlina je zakletal!” je potrčil Janez. “Prislonite usta k stenam! Hlad lajša žejo.”

“Kaj bo z nami? Ne bomo se rešili!”

“Samo to vem, da smo izbrani med mrtvimi. Dokler živimo, imejmo upanje! Bog lahko vse stori!”

“Drugi so vsaj končali! Hudo bo umirati počasi!” je tožil Štefan, ki je bil zadet v desnico in prsa.

“Kako so nas opeharili, angleški mešetarji!”

“Mi pa smo jim verjeli, da gremo v Italijo. In celo službe so nam ponujali.”

“Pri nas smo skrivali angleškega padalca . . . pred partizani in pred Nemci.”

“Ali bi jim še nudil zavetje, sleparjem?”

“Verjetno bi prejel dobro premislil.”

“Vsaka krivica se plača. Včasih po dolgih desetletjih.”

“Oh, ta žeja! Slabo mi je.”

“Pa lakota!”

“Da smo se pustili razorožiti!” je nekdo skočil naprej. “Še za dobro pest jih ni bilo, nas pa celi bataljoni. Prereševali bi jih bili. To bi zaslužili. Hural! Na juriš! Tr . . . rr . . . rr . . .!” Roke je nastavljal, kakor bi držal brzostrelko pred seboj.

Strmeli so vanj, kako je rinil naprej kar čez mrtve in mahal s svojim namišljenim orožjem, dokler se ni sesul z izbuljenimi očmi proti kupu.

“Zmešalo se mu je!” je dahnil Janez.

“Kakor onim, ki so peli pogrebnice . . .” je dodal Tone.

“Kdo jih bo pel nam?”

“Tisti, ki bo zadnji ostal, naj jo zapoje ali zmoli za vse!” je ukazal Štefan. “Tudi za mene!”

Pogledal je Janeza, ki je bil med vsemi najbolj pri moči.

“Ti boš verjetno zadnji, ki boš izvršil testament!” je še dodal.

“Tudi ti boš še šel domov!”

"Ne! Jaz ne, čeprav bi rad!" Bolečina ga je prislila, da je umolknil.

Proti večeru se je droben dečko, ki je ves čas molčal, sesedel. Glava mu je klecnila na prevrtani vrat.

Število živih se je redčilo. Kopica mrtvih pa se je precej dvignila. A nedosegljivo visoko pa sta bila dan in žrelo, ki se je dotikalo prihajajočega večera. Nedosegljivega sveta življenja.

IZ GROBA VSTALI

Nič ni vedel Janez, kaj se je zgodilo z njim. Ko se je zavedel, se je počutil težkega, neizmerno utrujenega. V obraz ga je žgalo, v grlu peklo. V ustih je imel grenko osladen okus, oči zlepljene.

Rahlo sopenje in nezavestno vzdihovanje je še vedno šumelo po breznu. Kričanje in vpitje pa se je bilo poleglo. Grmada mrtvih se je umirjala, le zadnji na vrhu so še komaj zaznavno podrhtevali, kakor bi dihali.

Zgubil je razpoznavo časa: ni vedel, ali je jutro ali popoldne, ali koliko dni ali noči je šlo mimo.

V gosto, žarko ozračje se je že mešal rahel smrad razkrajajoče se krvi.

Ozrl se je okrog sebe in potipal. Vse mrzlo, negibno. Kje so oni, ki so bili ostali še živi z njim?

"Tone! Tone!" je rahlo zaklical.

Klic se je vrnil kot vzdih k njemu nazaj. Brez odgovora . . .

"Fantje! Je še kje kdo, ki živi? Fantje!" Glas je bil poln tesnobe.

Mraz in tišina. Tipaje je lezel okrog in še klical. Z otrdelega Lojzeta je potegnil srajco ter si jo oblekel. Ohlajena trupla niso več grela brezna.

Groza se ga je lotevala. Spoznal je, da je v tem globokem breznu ostal sam z medlim utripom srca v prsih. Med bataljoni mrtvih – sam!

Zgoraj niso več lajali rafali. Zato si je upal obiti grmado, da bi poiskal spet okence v svet.

Našel ga je, a bilo je čisto drugačno. Manjše, ožje, kakor zastrto. Pičla svetloba se je pretakala skozi. Od povsod je strmel strah.

Z zadnjimi močmi je priplezal na vrh kopice mrtvih. Bili so zasuti z belim apnenim prahom, z odkruški skal, s peskom, čisto na vrhu tudi z grudami sveže zemlje. Kakor seme jih je pokrila, da bi vzkliili v mogočno silo za nove dni. V svet, ki ne bi poznal sovraštva . . . kakor so o njem sanjali izdani in pobiti bataljoni.

Prav skoraj do njega pa so visele izravnane korenine debela, katero se je komaj malo opiralo z vejami na skalnate stene pri žrelu.

Zdelo se je, da drevo raste iz groba v sončni svet. A tudi njega so poslali umirat v temino.

Zaslišal je harmoniko. Nekje v gozdu gori je po-

skočno lajala. Sem v brezno se je kradel pijani smeh krvnikov in nad zadnjimi utripi umirajočih slavil svoje maščevalno zmagoslavje. Veselje se je oddaljevalo, zamiralo. Končali so krvavo delo.

Tišina se je spet vrnila na krvavo morišče. Med drevjem v gozdu pa je bil še vedno razpet nihajoči odjek rafalov, ki so pokosili življenja pojočih bataljonov. Duše pomorjenih se bodo še dolgo spréhajale nad tem svetom. Prosile bodo za odpuščanje in usmiljenje.

Janez se je od naporega plezanja zgrudil na korenine dobrega drevesa, ki mu je prinašalo veseli žarek življenja iznad zemlje. Sklonil je glavo med roki in molil za brate, kakor so se bili zmenili.

Bil je poslednji, edini, sedeč nad več kot tisoč petsto mrtvimi srci.

"Gospod, usmili se jih v svoji ljubezni! Sprejmi jih med svoje!" je prosil goreče. "Tebi in tvoji pravici so služili! Ne pozabi jih!"

Ko se je ozko žrelo vtopilo z mrakom večera, se je Janezu še bolj zdelo, da rine od vsepovsod groza vanj. Ni mogel verjeti, kaj vse se je bilo zgodilo z njim. Da je ostal živ? Vse je bilo nekje daleč.

Edino na te mrtve brate ga je vezalo. Zvestobi tudi smrt ne postavi mejnikov. Skupaj so vriskali na pohodih, trpeli v nevarnostih in borbah in se navduševali v zmagah. Tesno zvezane so vlekli po isti stezi proti breznu. Ista strašna smrt jim je bila določena.

Tu, pri njih, bi moral ostati. A ga dramti glas, ki ga podi iz brezna. Ne more se mu ustavljati.

Požno v noč je priplaval rob lune čez nebo in rahlo posrebril odprtino. Tudi notri je vrgel snop žarkov, kakor za zadnjo večno luč.

Vrglo ga je kvišku.

"Zdaj, Janez! Korajžol!" ga je priganjalo. Poljubil je Marijino podobo na svetinjici. "Pomagaj mi!"

Vrgel se je proti koreninam in se skušal potegniti na deblo . . .

Ob vrhu, kjer je končalo drevo, se je vrtoglav od napora in slabosti stisnil v ozkem žrelu. Le malo je še manjkalo. Oprezal je vse naokrog. Srce je čutil kovati nekje pod goltancem, moči pa ni bilo več, ne v rokah, še manj v kolenih. Klecnil je na grbančasto steno in počakal. Svežino noči je potegnil v stisnjena pljuča. Z njo je pil nove moči.

Po štirih je lezel prav do roba. Do praga ob žrelu, kjer se mu je ponujal svet življenja. Ne levo in na desno je vrtel oči kot zver.

Nič se ni zganilo nikjer. Drevje je stražilo okrog jase. Le žerjavica zapuščenega ognja zadaj je pričala o onih, ki so odšli.

"Zbogom, bratje! Grem, da povem ljudem, kje ležite!" jim je zašepetal. "Če ostanem pri vas, boste za večno pozabljeni."

Iz objema smrti se je izmuznil v življenje.

V dveh stoletjih...

Začetek in rast katoliške Cerkve
v Avstraliji

Pripoveduje
P. CIRIL

ZIDAVA CERKVA je središčna naloga v avstralski katoliški zgodovini, je zapisal profesor zgodovine Edmund Campion v svoji knjigi *Australian Catholics*. Že prva dva duhovnika, Philip Conolly in pa John Joseph Therry, sta takoj po svojem prihodu v Sydney leta 1820 začela misliti na gradnjo cerkve. Therry, mlad duhovnik, saj je imel šele trideset let, poln energije in navdušenja, je kar takoj hotel pozidati cerkev v gotskem stilu na zemljišču ob robu mesta, ki mu ga je določila vlada. Na tem mestu stoji danes sydneyška stolnica. Oktobra 1821 je guverner Macquarie Therryjevi cerkvi položil temeljni kamen. Gradnja je napredovala počasi, saj si je Therry očitno zamislil prevelik spomenik. Ljudstvo je ugotavljalo, da v mestu ne bo nikoli toliko katoličanov, da bi povsem napolnili cerkev. Toda decembra 1833 so bila dela zaključena in cerkev blagoslovljena.

Verniki so imeli radi svojega duhovnika Therryja zaradi njegovega iskrenega prizadevanja. Iz teh let se je ohranilo več pripovedi, ki spominjajo že kar na legende: kako je imel vedno pred vrati hiše osedlanega konja, da je lahko takoj skočil k bolniku ali umirajočemu; kako je ob vrvi prebredel naraslo reko, da je prišel spovedat obsojenca; kako je v zadnji sekundi pridrvel v vladno hišo z dokazi, da je obsojeni človek nedolžen; kako se je kregal za pravice katoliških kaznjencev, da jim ni bilo treba iti k protestantskim

službam božjim v primeru, če ni bilo možnosti za katoliško mašo; kako je kahal za aborigene, ki so se utaborili na njegovem zemljišču...

Štiriintridesetletni duhovnik Conolly je ostal v Sydneyu samo eno leto, potem pa je odšel na Tasmanijo, v mesto Hobart. Njegove prve maše se je v Hobartu udeležilo devet svobodnih ljudi. V osmih mesecih je tam zgradil majhno leseno kapelo in to je bila prva katoliška cerkev v Avstraliji.

Zanimivo, da je danes najstarejša ohranjena katoliška cerkev na avstralskih tleh tudi na Tasmaniji. To je cerkev svetega Janeza v Richmondu, zgrajena leta 1837. Eden najlepših pogledov na to cerkev je pogled izpod arkad najstarejšega mostu Avstralije – zgrajen je bil leta 1823. Čudovita je sorodnost mostov in cerkva – most omogoča človeku varen prehod iz enega brega na drugi breg, cerkev pa vodi človeka varno skozi življenje, od rojstva do večnosti.

Prva dvema duhovnikoma so sledili še drugi. Leta 1833 je prišel William Bernard Ullathorne kot generalni vikar škofa na otoku Mauritius – saj je bila Cerkev v Avstraliji takrat pod oblastjo tega ordinarija. Novodošli 26-letni benediktinski duhovnik je bil po zunanem izgledu pravi mladenič. Toda v sebi je nosil dve prvini, ki mu bosta nujno potrebni, da bo preživel na pionirski fronti: neverjetno samozavest in pa vero v cerkveno avtoriteto. "V New South

Slika
z lanskega obiska
p. Cirila
pri najstarejši
ohranjeni
katoliški cerkvi
na avstralskih tleh:
St. John's Church,
Richmond, Tas.

Walesu sem sedaj Cerkev jaz in tisti, ki ni z menoj, raztresa," so njegove besede Therryju. Vsekakor razkrivajo nov element, ki se začenja v kolonialni Avstraliji – cerkvena avtoriteta.

Leta 1834 je Rim ustanovil v Sydneyu škofijo ter za prvega škofa imenoval angleškega benediktinca **Johna Beda Poldinga**. Pričel je svoje delo z osmimi duhovniki in 20.000 katoličani, razkropljenimi po vsem kontinentu. Polding je bil svetnik, ki se je ves razdajal ubogim. Kadar je prišla ladja z novimi kaznjenci, je vedno šel v pristanišče. Povabil je k sebi vse katoličane in zanje izprosil dovoljenje, da so se pri njem zadržali nekaj dni. Tako se je v šestih letih pri njem zvrstilo blizu sedem tisoč kaznjencev, ki so bili deležni njegove duhovne oskrbe. Ko govorim o tem njegovem delu, se mi sama po sebi zarisuje pred očmi primerjava z delom, ki so ga opravljali naši prvi duhovniki v Avstraliji, verjetno največ ravno pater Bazilij in dr. Ivan Mikula: v pristaniščih so pričakovali in sprejemali naše ljudi, ki so jih dogodki časa pognali v neznan svet, in tem ljudem nudili duhovno oskrbo ter jim omogočali lepše začetke v novi deželi. Dobrota ni zgodovinska, ampak je večna!

Poglejmo sedaj še v Port Phillip District, kakor se je takrat imenovala današnja Victoria. Štetje prebivalstva leta 1836 je ugotovilo, da živi na tem ozemlju nekaj nad 200 ljudi – od tega je bilo katoličanov le štirinajst. Toda začela so se leta iskanja zlate rude, ki so v te kraje privabljala nove priseljence. Že dve leti pozneje (1838) je Jeremiah Coffey (njegova žena je vodila katoliško šolo) pisal duhovniku Therryju v Sydney ter v pismu optimistično trdil, da živi v Melbournu okrog 500 katoličanov. Naslednje leto (1839) so iz Melbournu poslali zahtevo škofu Poldingu, naj jim vendar pošlje duhovnika. V prošnji je re-

čeno, da imajo melbournski katoličani katoliško vero, potrebujejo pa katoliško **disciplino**. Poznejši razvoj je podčrtal ti dve stvari.

Leta 1851 se je Victoria ločila od NSW in ljudsko štetje ugotavlja sledeče: Victoria ima 18.014 katoličanov, od teh jih 5361 živi v Melbournu.

Prvi duhovnik, ki je prišel v Melbourne, je bil frančiškanski pater **Patrick Bonaventure Geoghegan**, pozneje škof v Adelaidi. Prvo mašo je imel na binškoštni praznik, 19. maja 1839, in sicer na kraju, ki je danes vogal Elizabeth in Little Collins Streets. Z velikimi težavami je uspel postaviti cerkvico, pa tako ubogo, da je gospa O'Shanassy – njen mož je postal veliki voditelj melbournskih katoličanov in je bil trikrat viktorijski premier – ob svojem prvem obisku v njej vso mašo prejkotala. To je bil začetek današnje cerkve sv. Frančiška sredi Melbournu. Leta 1846 je imel Melbourne 11.000 prebivalcev, med temi je bilo katoličanov 3.500, obhajil pa 100 na teden.

Omembe vredno je, da so melbournskim katoličanom pomagali graditi to prvo cerkvico protestantje. Njihova radodarnost ni bila pozabljena. Bili so si v neverjetnem razumevanju za tiste čase. Pater Geoghegan je stalno poudarjal versko strpnost: vsakdo ima pravico do bogoslužja, kakor mu ga naroča vest – država nima pravice določevati vere ali bogoslužja. To seveda ni bilo ravno v skladu z izjavami papežev. Neraziskano nasprotje obstaja to v zgodovini, saj so papeži 19. stoletja poudarjali politični konservatizem, v Avstraliji in v angleško govorečem svetu pa so mnogi podpirali načela političnega liberalizma.

Prva melbournska cerkva, ki je služila od julija 1839 do maja 1843, ko jo je na istem kraju zamenjala še danes obstoječa cerkev sv. Frančiška.

Frančiškan Patrick Bonaventure Geoghegan je prvi zaoral ledino v Victoriji

Z gradnjo cerkva je rasla na avstralski celini tudi Cerkev. Katoličani, četudi so bili manjšina, so pokazali svojo moč. Ko so leta 1840 v Sydneyu polagali temeljni kamen za cerkev sv. Patrika, so se Irski hoteli pokazati in so šli v paradi po cestah. Melbournski Irski pa so pričeli proslavljati dan sv. Patrika (St. Patrick's Day) leta 1843.

Rim je leta 1842 ustanovil v Avstraliji rezidencionalno hierarhijo: Polding je bil imenovan za sydneyškega nadškofa, škofa pa sta dobili še mesti Adelaide in Hobart. To je bilo po reformaciji prvo katoliško rezidencionalno imenovanje hierarhije v deželi angleške krone. Leta 1848, ko je bila v Evropi "pomlad narodov", je dobil škofa Melbourne, Perth pa že dve leti prej. V šestdesetih letih istega stoletja so bile ustanovljene

škofije še v Goulburnu, Brisbanu in Bathurstu, ostale so sledile v naslednjih desetletjih.

Danes je katoliška Cerkev v Avstraliji razdeljena administrativno in zemljepisno na pet cerkvenih provinc (Sydney, Melbourne, Adelaide, Perth in Brisbane), ima pa z nadškofijama Canberra/Goulburn in Hobart sedem nadškofij ter dvaindvajset škofij. K temu moramo dodati še škofijo katoličanov maronitskega obreda v Sydneyu ter škofijo (eparhijo) ukrajinskih katoličanov bizantinskega obreda v Melbournu. Obe je narekovala emigracija po zadnji vojni in se raztezata preko celotnega zemljepisnega prostora avstralske celine. Enako tudi vojaški vikariat, ki z lastnim škofom na čelu in kurati nudi duhovno skrbstvo avstralskim vojaškim postojankam.

/Nadaljevanje sledi/

TEMELJ

Dr. Marko Kremžar

ZDOMSTVA

KDOR ni doma, je zdoma.

Beseda "zdomstvo" pomeni odsotnost od doma. Torej je "zdoma" lahko samo – kdor dom ima, pa v njem ne prebiva.

Zato imamo "Slovenci v svetu" pravico do pridevka "zdomec", dokler vemo in čutimo, da je Slovenija naša domovina, čeprav iz tega ali onega razloga ne živimo na njenem ozemlju.

V politično ideološki emigraciji je ta zavest živo prisotna in tako ima danes zdomstvo navadno isti pomen kakor politično izseljenstvo in begunstvo. A ni nujno, da bi tako vedno bilo.

Tudi gospodarski izseljenec je lahko resnični zdomec. Meje, preko katere stopimo iz golega izseljenstva v zdomstvo, ni iskati v vzrokih odhoda z rodni tal, marveč v odnosu do slovenstva. Zvestoba do domovine in do narodnega občestva potegneta posameznika iz množice izseljencev v zdomsko skupnost.

S tem v zvezi moremo govoriti o "zdomski ideji". Gre namreč za zvestobo narodu, tudi takrat, ko nas okolje, javno mnenje, razmere in tvarne koristi skušajo odtrgati od narodnega občestva, v katerega smo zakoreninjeni po kulturi, krvi in zgodovinski resničnosti.

Zdomska ideja temelji na kreposti zvestobe.

Kdo je zvest? Kdor drži dano besedo, kdor hrani in oskrbuje to, kar mu je bilo zaupano, kdor čuva, brani in pogloblja prejete vrednote, kdor skrbi, da bo vredno predal to, kar je sam nekoč sprejel v oskrbo;

prav tako pa tudi kdor spoštuje in ceni svojo lastno resničnost, z vsemi možnostmi in omejitvami, z nalogami in s poslanstvom, ker nam je tudi ta bila dana in zaupana, kot svetopisemski talent.

Zvestoba je sad ljubezni.

Tudi zvestoba do lastnega izvira iz spoštovanja do Stvarnikove volje, ta pa najde svoj globoki smisel, kadar je v nas prisotna ljubezen do Njega, ki je pričetek vse realnosti. Tudi naša ukoreninjenost v naravni skupnosti slovenskega naroda, v tem stoletju in v teh razmerah – ta naša – moja in tvoja stvarnost, ima isti vzrok in isti Vir.

Včasih je zvestoba komaj vidna, neopažena, ker morda tisti hip ni stavljena na preizkušnjo. Drugič pa se lahko spremeni v veliko, vse obsegajočo in neizmerno težko zahtevo in ceno določene vrednote.

Prav kakor zvestoba v zakonu, ki je lahko prisotna, a ni posebno vidna, če živita zakonca na osamljenem otoku, tako tudi zvestoba narodu navadno ni težka na domačih tleh.

Vrednost naše zvestobe slovenskemu narodu je mogoče meriti, ko je ta preizkušana. In zdomstvo je preizkušnja. Živeti kot zaveden Slovenec kjerkoli in v vsakih okoliščinah, zahteva neprestane in krepke zvestobe.

Zato smemo trditi, da je živo in rodovitno zdomstvo osebna in družbena krepost. Krepost pa vpliva blagodejno ne le na človeka samega, ne le na naravno skupnost, kateri ta pripada, temveč tudi na družbo, v kateri se giblje in dela.

SLOVENIJA — NAJUSPEŠNEJŠA DEŽELA

/ Iz "Svob. Slov." / **POD KOMUNIZMOM**

KAR je v listu *The New York Times* objavila dne 19. marca t.l. londonska časnika Susana Greenberg o razmerah v Jugoslaviji in posebej v Sloveniji, je dovolj pomembno, da se ponatisne tudi v slovenskem časopisju. Svoj članek je napisala v Beogradu dan po odhodu sovjetskega diktatorja Mihaila Gorbačova iz jugoslovanske prestolnice, kjer je ta državnik zaključil svoj petdnevni uradni obisk. Med drugim je prišel tudi v slovensko prestolnico Ljubljano, kar je imenovano časnikarko nagnilo, da je iz lastnega opazovanja sestavila izvirno poročilo in ga poslala newyorškemu listu. Njeno poročilo priobčujemo s majhnimi opustitvami nepomembnih in splošno znanih stvari v celoti. Takole piše:

"Mihail S. Gorbačov upa, da bo njegov obisk Jugoslavije, ki se je včeraj končal, približal Moskvo nevrščenim narodom in tudi mogel prepričati vsak nemir, ki bi utegnil razburkati te dežele. Toda on bi mogel tudi razmisliti nekatera protislovja, ki jih je opazil, ko je obiskal družbo, ki poskuša, kako bi se reformirala, pri tem pa ostala država z eno partijo.

Mnoga leta je bila Sovjetska zveza kritična glede jugoslovanske ekonomije, zgrajene na osnovi 'samoupravljanja', kjer se odgovornost podjetja razdeli na njega uslužbenca. Toda Gorbačov pritiska na podobno politiko perestrojke — ekonomskega preustroja — in sedaj je Jugoslavija v sovjetskem tisku češčena kot 'pionirka' na tem polju.

V mnogih ozirih je Jugoslavija šla mnogo dlje kot Sovjetska zveza. Ona ni samo upeljala samoupravljanje, ampak tudi važnejši privatni sektor in večjo finančno svobodo — recimo pošiljati in prejemati tujo valuto. Kot pa je Gorbačov sam ugotovil v sredo, uspeh zavisi od tega, če 'besedam sledijo dejanja'.

Niti en Jugoslovčan ni trdil, da je samouprava uspešna . . . Risko Bajdalski, jugoslovanski komentator sovjetskih zadev, je nedavno predlagal, naj se Gorbačov uči na jugoslovanskih napakah. 'ZSSR ponavlja, da je na robu krize, a mi smo že v njej,' je oni dan zapisal. 'Mislim, da bo Gorbačova zanimalo, kako se držimo.'

Del dežele (Jugoslavije) se drži kar dobro. Ko je Gorbačov obiskal Ljubljano, prestolnico procvitajoče se severne pokrajine Slovenije, je videl samoupravljanje v najboljšem stanju. Slovenija je republika, od koder prihaja v Sovjetsko zvezo visoka tehnologija. Pa je Slovenija tudi del Jugoslavije in je najbolj nezadovoljna z omejitvami svojega razvoja s komunistično ortodoksijo iz Beograda.

Še več: vseh vrst organizacije stalno pritiskajo za

večji pluralizem. Slovenske oblasti so že zdavnaj spoznale, da potrebuje prosperiteta ozračje svobode in so dovoljevale široko območje političnega delovanja.

Na žalost pa je ta sistem odvisen od tolerantnosti namesto od pravic, ki jih garantira neodvisna oblast. Še več. Slovenci so pod neprestanim pritiskom od konservativcev iz drugih delov dežele in iz glavnega mesta. To je politični konflikt, ki se mora zrcaliti tudi v Sovjetski zvezi.

Slovenci so pod pritiskom federalne sodne oblasti v Beogradu . . . Kljub temu bodo slovenski mirovni aktivisti med obširno množico vzhodnih evropskih opozicionalnih skupin, ki načrtujejo izdajo skupne deklaracije za priznanje pravice do nasprotovanja v vesti in do civilne alternative vojaške službe. To je odločilna zadeva v krajih, kjer vojaške enote uporabljajo v prvi vrsti za potlačanje lastnega ali sosednjih narodov varšavskega pakta.

Slovenija predstavlja najbolj oddaljeno točko, ki jo more doseči družba v enopartijski državi, preden doseže politični pluralizem, pa tudi protislovja, ki jih rodi pritisk v tak razvoj. Svoboda, ki se uporablja (v Sloveniji), še ni smatrana, da bi bila sprejemljiva v ostali Jugoslaviji. In ni jasno, ali jo sprejema Gorbačov sam.

Kar se tiče protislovij, se more reči, da Gorbačov vsaj kaže krivo pojmovano priznanje. 'Življenje je polno protislovij,' je povedal na zborovanju v Beogradu, 'in se zdi, da jih kar mrgoli posebno v časih našega življenja.'

Kako bo poskusil razrešiti ta protislovja v praksi — to bo pokazalo in dokazalo, ali je bil ta obisk preokretna točka (turning point), ali pa le beseda brez dejanj.'

To je vsebina članka, ki ga je napisala Susana Greenberg in je bil objavljen v *The New York Timesu*. Nam na tem mestu ni za razpravljanje, kaj bo vrhovni vodja svetovnega komunizma ukrenil z ozirom na slovenski zgled, zdi se pa zelo verjetno, da ne bo sledil zgledu slovenskih komunistov, vsaj ne v vsem obsegu. Za nas je to pisanje zanimivo in pomembno, ker je od strani odlične avtorice članka in od enega svetovnih časopisov ugotovljeno, da Slovenci kljub naši "majhnosti" vsaj na enem področju dosegamo svetovni rekord: široki ljudski volji velike večine Slovencev je uspelo komunistične vodnike prepričati, da ljudska blaginja in tudi trdnost režima temelji na čim večji meri svobode v vsem javnem življenju, zlasti pa na ekonomskem, kulturnem in političnem področju ter v skupni, složni obrambi narodnih pravic. Režim ostane, a v znatno spremenjeni obliki, kar pogojuje slovenski rekordni uspeh pri napredku naroda v enopartijskem marksističnem sistemu.

Je hkrati politični pojav svetovnega pomena. L. P.

NA drugo nedeljo v juniju smo imeli v naši sredi gosta iz Slovenije, provinciala slovenskih frančiškánov. Vsi se ga še spominjajo, ko je bil pri nas pred tremi leti skupno s škofom Kvasom. Zlasti rojaki, ki radi kot fantje na vasi zapojejo ter se razveselijo ob lepi slovenski pesmi — saj je p. provincial z njimi prepeval, da je bilo veselje. Razumljivo se je to nedeljo zbralo v naši cerkvi več rojakov kot običajno. Pri slovesni maši, pri kateri so sodelovali mladi, se je pater provincial v pridigi dotaknil naših src. Prepričan sem, da njegove spodbudne besede ne bodo šle v pozabo, temveč bodo obrodile sadove v našem vsakdanjem življenju.

Po končani maši smo imeli B.B.Q. v dvorani. Tokrat smo doprinos namenili za kritje stroškov novega dvoranskega poda. Ko smo se razhajali, so mnogi rojaki svojim iskrenim pozdravom p. provincialu dodajali "pa kmalu na svidenje! . . ."

Kakor se je naš predsednik Tone Jesenko zahvalil po maši za obisk in spodbudne besede, naj se tu gostu zahvalim tudi jaz. Pa tudi vsem, ki ste sodelovali na kakršen koli način, da nam bodo te urice obiska na našem misijonu ostale nepozabne.

Seveda življenje ni samo veselje. Tudi žalost je nje ga delež. Vso našo skupnost je iznenada zadela novica o smrti mame FRANČIŠKE MAGLICA. Letos za materinski dan smo jo izbrali za "mater leta". Vsa vesela je govorila o lepi slovesnosti materinskega dne. Žal ni dolgo uživala veselja pri tem spominu: v petek 3. junija jo je Bog v jutranjih urah med spanjem poklical k sebi. Rešil jo je zemeljskega trpljenja, saj je bila priklenjena na invalidski voziček, in prepričan sem, da jo je pridružil svojim izvoljenim. V ponedeljek zvečer (6. junija) smo za pokoj njene duše zmolili rožni venec, naslednji dan po maši zadušnici pa smo jo pospremili k večnemu počitku na cheltenhamsko pokopališče, kjer bo čakala vstajenja. Naša skupnost jo bo pogrešala, a prepričani smo, da pri Bogu prosi za nas. Naj počiva v miru božjem.

Hčerkam Emi, Francki, Jolandi in Anici z družinami izrekamo iskreno sožalje.

V nedeljo 5. junija smo imeli po naročilu uprave Adelaidskega slovenskega kluba prvič sveto mašo z adušnico za pokojne predsednike, člane in dobrotnike kluba. Po maši pa je bilo v klubskih prostorih tradicionalno slovensko kosilo za vse udeležence svete maše. Molitev in daritev svete maše je nas žive povezala in okrepila v medsebojnem sodelovanju. Upam, da bo ta povezanost med cerkveno skupnostjo in klubom rastla, saj nam je iz dneva v dan bolj jasno, da smo močni samo v medsebojni povezanosti ter sodelovanju pri skupnem delu. Vesel sem, da vse to zadnje čase pri slovenskem delovanju v Adelaidi opažam.

SVETA DRUŽINA

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave., W. Hindmarsh, S. A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S. A., 5007)
Tel.: (08) 46 9674

Ker smo bolj majhna skupnost, bomo le na ta način uspeli pripraviti tudi kaj res kvalitetno kulturnega, folklornega, narodnega — z drugo besedo našega. Ob raznih priložnostih, ki gredo morda zdaj mimo nas, bi se dalo v skupnem delu storiti marsikaj.

S patrom provincialom sva na poti v Melbourne obiskala tudi rojake v Milduri. Ob pol sedmih zvečer na praznik sv. Antona (ponedeljek 13. junija) je bila maša v tamkajšnji župni cerkvi. Presenečen sem bil nad številno udeležbo: slovenski rojaki in bratje Hrvati so se zares velikodušno zbrali k temu srečanju, pri njem sodelovali in prepevali. Pohvaliti moram njihov pred dvema mesecema ustanovljeni mešani pevski zbor, ki je v tako kratkem času zaživel in pokazal res lepe uspehe.

Verouk za mladino bo na tretjo nedeljo v juliju zvečer v naši dvorani. Vsi vabljeni.

Slovenska radijska oddaja v priredbi našega verskega središča je vsako sredo zvečer ob 7.30 na valovih etnične radijske postaje 5 EBIFM. Adelaidski rojaki, poslušajte jo, saj je namenjena vam!

Kot sem že prej omenil, da je bil dobiček B.B.Q. namenjen za nova tla v naši dvorani, naj tu dodam, da pri nas vedno kaj delamo in izboljšujemo. Dvoranica je imela doslej samo cementna tla: poleti je še šlo, pozimi pa je le hladno. Zato smo se odločili, da položimo preprogo in komercialni plastični pod. Tako bo čistejše in seveda toplejše.

Na praznik apostolov Petra in Pavla bodo naši upokojenci imeli zopet srečanje. Ob 9.30 bomo imeli sveto mašo, nato pa družinske igre in kosilo v dvorani. Vsi upokojenci lepo vabljeni k udeležbi!

P. JANEZ

IZPOD TRIGLAVA

SLOVENSKI ŠKOFJE so se udeležili pomladnega zasedanja Jugoslovanske škofovske konference sredi aprila v Zagrebu. Med drugim so zbrani škofje posvetili posebno pozornost poročilu o obisku papeža Janeza Pavla II. v sosednji Avstriji. Hrvaški verniki bodo sodelovali pri slovesnostih na Gradiščanskem 24. junija, Slovenci pa pri papeževem obisku in njegovi maši na grobu svete Heme v Krki (Gurk) na Koroškem dne 25. junija.

Škofje so sprejeli solidarnostno izjavo z ozirom na težko preizkušano Cerkev na Češkoslovaškem, ki prenaša teptanje osnovnih pravic in svoboščin. Posebej pa so se ustavili tudi ob nekaterih zaskrbljenih poročilih iz republike Makedonije. Oblasti naj bi tam z odloki posegle v družinsko življenje: starši naj bi imeli le po dva otroka, za vsakega naslednjega pa naj bi bile predvidene razne oblike kaznovanja. Škofje menijo, da takšne odredbe globoko žalijo dostojanstvo družine in pravico slehernega otroka do zaščite. Zato tudi zavračajo zakonski predlog iste republike, s katerim naj bi bila prepovedana mladini do petnajstega leta sleherna verska vzgoja. Enako tudi zavračajo vsak pritisk na učitelje, naj se kar najbolj potrudijo zmanjšati število obiskovalcev verouka, kar je vsekakor kršenje osnovnih pravic.

V LJUBLJANI pa se je sestal nadškofijski Svet za pastoralo turistov. Skrb za turiste je del rednega pastirskega poslanstva Cerkve, vsekakor tudi na Slovenskem, kjer deželo v poletnih mesecih kar pokriva poplava tujih obiskovalcev. V Ljubljani, po župnijah naše obale in pod planinami ter še marsikje skušajo duhovniki storiti vse, da bi se zlasti pri nedeljskih mašah katoličani od drugod počutili doma. V nekaterih župnijah je med počitnicami kar redna praksa maše v namščini ali italijansčini, ali pa angleščini ali francoščini. Če že ni maše, vsaj kratka pridiga, pa tudi le skromnega pozdrava v svojem jeziku so turisti vedno veseli.

Na sestanku so razpravljali tudi o problemu tujega tiska. Zlasti uredništva nemških verskih listov med počitnicami redno pošiljajo večje število svojih izdaj v slovenske kraje, kjer so na počitnicah njih bralci. Žal pa paketi s te vrste tiskovin navadno končajo v skladiščih za star papir: slovenske oblasti jih zaplenijo s pojasnilom, da župnik nima uvoznega dovoljenja in torej nima pravice na naslov svojega župnijskega urada prejemanja več izvodov tujega tiska . . .

Ko je zadnji čas toliko govora in pisanja o svobodi v Sloveniji, pa ti takole poročilo, povedano mimogrede in skoraj med vrsticami, pokvari vso sliko o novih in lepših časih rodne domovine.

POSEBNO PRIZNANJE je podelila celjska Mohorjeva družba domačemu zdravniku stiškega samostana p. **Simonu Ašiču**. Oba dela njegove odlične zdravniške knjige "Pomoč iz domače lekarne" (lahko bi ju poimenovali "Pomoč iz Stične") sta bila sprejeta kot malokatera knjiga. Saj je prvi del izšel v visoki nakladi 106. 000 izvodov in s tem je skromni cistercijski pater potolkel vse rekorde.

Terapija p. Simona obsega predvsem čaje, jabolčni kis in ilovko. Kot je sam dejal, je svoji mami na ta način podaljšal življenje vsaj za deset let. Sam se je pa tudi tako rešil vsaj šestih bolezni in pod svojo belo meniško kuto kar dobro skriva 82 let, ki jih že nosi na plečih . . .

OB JUBILEJNEM LETU SV. EME (ali Heme), ki jo upravičeno imenujemo našo svetnico, je naraslo zanimanje zanjo po vsej Sloveniji. Poleg udeležbe papeževe maše v Krki na Koroškem bo v teku leta še več slovenskih romanj na grob svetnice v Krki in organiziranih obiskov jubilejne razstave v graščini Strassburg pet kilometrov pred Krko.

Razstava sv. Eme v obnovljeni graščini, ki je bila svoj čas bivališče krških škófov, zavzema petnajst prostorov s skupno površino tisoč kvadratnih metrov. Na njej je mogoče videti edinstvene zgodovinske in umetnostne spomenike, ki so povezani s podobo in delom svetnice. Razstavljen je tudi Emin klobuk, ki je po mnenju zgodovinarjev najstarejši ohranjeni klobuk na evropski celine. Prvič je prikazan tudi plašč sv. Elizabete iz zgodnjega 13. stoletja, ki ga je celovškemu samostanu elizabetink podarila cesarica Marija Terezija. Na ogled je najstarejši avstrijski zvon, znano razpelo iz Kotmare vasi, različni darovi iz Slovenije, severne Italije in Bavarske, saj se je posest kneginje sv. Eme raztezala po vseh teh deželah.

Za slovenske udeležence razstave je zagotovljen tudi slovenski vodič.

KRKA, znana slovenska tovarna zdravil, je nedavno predstavila zdravilo proti čiru na želodcu. Zdravilo ulfamid so sami sintetizirali in po poročilih zelo dobro učinkuje. Na posvetovanju in predstavitvi zdravila so posebej opozorili na zvezo: kajenje – alkohol – čir.

"SREDI MOJIH DNI" je naslov filma, ki so ga začeli vrteti v Ljubljani v letošnjem aprilu. Filmu daje okvir zgodba o Tini, slovenski gledališki igralki v Zagrebu (v filmu jo predstavlja Milena Zupančičeva), ki zve, da je hudo bolna. Vsa nervozna je, sebična, ki ne veruje v nič na svetu, razen morda v gledališko umet-

nost. Vseeno se pridruži prijateljici, ki se s svojim prizadetim otrokom odpravlja na romanje v Medjugorje. Tinin obisk kraja, kjer naj bi se Marija prikazovala otrokom, postaja vsebolj romanje v lastno notranjost, kjer se tiho pripravlja spreobrnjenje. Domov se vrne z novim zaupanjem v življenje. Sporočilo filma, ki traja 80 minut, je povzeto v Tininih besedah: "Moja nesreča se je porazgubila v množici in sklenila sem živeti drugače, če ostanem pri življenju. Doslej mi je uspelo vse zakomplicirati, tako življenje kot ljubezen. Človek pa je pravzaprav tako preprost..."

Film so začeli v Medjugorju snemati skoraj brez sredstev. Tam pa so slučajno srečali predsednika družbe American Continental Corporation, bogatega Charlesa Keatinga. Poleg njega je film podprla finančno tudi nizozemska letalska družba KLM. Snov filma je privlačna, saj vsaj indirektno vključuje tudi medjugorske dogodke Marijinih prikazovanj, ki dandanes zanimajo tako iskrene vernike kot radovedneže in iskalce senzacij po vsem svetu. Zato računajo, da bo film velik uspeh, saj ga je doslej odkupilo že 36 držav. V angleški verziji je njegov naslov: THE WAY THAT IS.

V LJUBLJANI je v začetku maja umrla v 95. letu starosti **Tončka Maroltova**. Več kot polovico svojega dolgega življenja je posvetila ljudskemu glasbenemu izročilu. Prizadevala si je, da naša ljudska pesem in narodni ples ne bi utonila v pozabo, temveč postala trajna last slovenskega človeka. Dolga leta je zbirala in zapisovala ljudske pesmi in plesne melodije. Več desetletij je bila duša ljubljanske akademske folklorne skupine "France Marolt", kot glasbeni vodja pa je vzgojila več generacij tamburašev in drugih glasbenikov.

OB 170-LETNICI naše znamenite Postojnske jame je izšlo jubilejno glasilo "Proteus anguinus", v katerem lahko beremo o mnogih zanimivostih tega podzemnega sveta, ki je do neke mere še vedno skrivnost in ne dokončno raziskan. Poleg novejših fotografij prinaša omenjena brošura tudi stare ohranjene posnetke in zapise, ki zgovorno pričajo o tem, da so že nekdanj znali ceniti ta naravni biser.

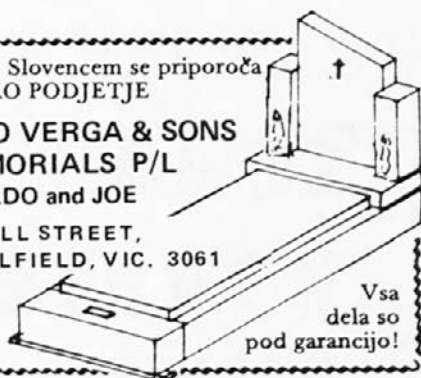
Postojnsko jamo si je doslej ogledalo več kot 23

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
MEMORIALS P/L
ALDO and JOE

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Telefon:
359 1179

Vsa
dela so
pod garancijo!

milijonov obiskovalcev iz vseh delov sveta. V jami so najstarejša vklesana imena obiskovalcev iz leta 1813. Zanimivo je tudi, da je slavni angleški kipar Henry Moore o Postojnski jami zapisal, da je "najlepša kiparska razstava narave".

LETOŠNJI spomladni sneg (24. in 25. aprila) in pozeba sta naredila po Sloveniji precej škode. V slovenjebistriški občini so ugotovili, da je na vinski trti pozeblo 70 odstotkov brstov, v višje ležečih krajih pa še več. Ocenjujejo, da je v nasadih jablan pozeblo povprečno okoli 45 odstotkov poganjkov. Pšenica pa bo dala letos približno 15 odstotkov manjši pridelek.

NEKAJ NEZASLIŠANEGA se je dogodilo dne 14. maja letos v jugoslovanskem parlamentu, vsekakor prvič v zgodovini druge, komunistične Jugoslavije. Delegacija Slovenije je skupno s hrvaško delegacijo zahtevala, naj parlament izglasuje nezaupnico predsedniku zvezne vlade Branku Mikuliću: zaradi neuspešne ekonomske politike naj bo odstavljen. Slovenija je očitala vladi, da dopušča nekontrolirano inflacijo, da je ekonomski sistem prišel na rob propada in da vlada ni bila zmožna vpeljati reforme v smislu tržne ekonomije. Mikulić je v odgovoru hudo napadel Slovenijo in tudi poudaril, da "ni možna druga politika kot socialistično samoupravljanje".

Z glasovanjem v parlamentu je Mikulić seveda dobil zaupnico in ostal na oblasti. Naredil pa je le nekaj sprememb v ministrstvu, med drugim tudi zamenjal ministra obrambe. Dosedanji, Mamula, je prodajal orožje Etiopiji, vojaki pa so mu zidali počitniško vilo.

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

ŽENA V SVETEM PISMU

MARIJINO MATERINSTVO

STARA ZAVEZA Stvarnikovo skrb za človeštvo večkrat ponazori s podobo matere, ki skrbi za svojega otroka. Ta primera je tudi utemeljena, saj je Bog tisti, ki daje življenje vsakemu človeku. Ko ta zaživi, ga spremlja z ljubeznijo in zanj skrbi. Varuje ga "kot mati svojega otroka". Ko človek to Božjo ljubezen in skrb odkrije, mu zaupa svoje življenje: obrne se k Bogu kakor otrok k materi.

Božje "materinstvo" na nek način omenja tudi Nova zaveza. Kaj nam hoče evangelist Janez povedati na začetku svojega evangelija, ko pravi: "V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. Vse je po njej nastalo in nič, kar obstaja, ni brez nje nastalo. . . In Beseda je človek postala in se naselila med nami." Smo kdaj pomislili, da nam ta evangelij o Jezusovem rojstvu razkriva zanimivo resničnost? Jezusov resnični izvor je "Oče".

V božjem načrtu je, da bo Jezus rojen iz človeške matere, vendar na poseben način, "ne iz volje moža, ampak iz Boga". Za to vlogo je Bog izbral mlado dekle, Marijo, doma iz dežele, ki je pričakovala Mesija. Ko je v veri dozorela za sprejem Boga, jo je obiskal angel Gabrijel in ji povedal, da je ona izbrana za mater Božjemu Sinu. Kako? se danes mnogi sprašujejo. Tudi Marija se je vprašala "kako" ter dobila angelov odgovor: "Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila. . ." Tako je bilo tudi v začetku, ob stvarjenju sveta. Duh, ki oživlja, je plaval nad vodami. Marija je vedela, da je vsako rojstvo Božji dar. Poznala je primere čudežnih rojstev Stare zaveze. Le tega, kar se je zdaj dogajalo njej, še ni povsem razumela. . . A Bogu je zadostoval njen v veri izrečen "zgodil se".

MARIJA pa je rekla:

Moja duša povelečuje Gospoda

in moj duh se raduje v Bogu mojem Rešitelju ker se je ozrl na nizkost svoje dekle.

Glej, odslej me bodo blebgarovali vsi rodovi, velike reči mi je storil on, ki je mogočen in je njegovo ime sveto.

Od rodu do rodu naklajaja usmiljenje njim, ki se ga boji.

Moč je pokazal s svojimi rokami in razkropil je ljudi ošabnega srca.

Mogočne je vrgel s prestola in povišal skromne.

Lačne je obdaril z dobrotami in bogate odpustil prazne.

Zavzel se je za svojega služabnika Izraela

in se spomnil svojega usmiljenja,

kakor je obljubil našim Očetom:

Abrahamu in njegovemu potomstvu na veke.

Lk 1, 46 – 55

Se nekdo je zaskrbljeno spraševal, kaj se dogaja. Tesar Jožef, iz Davidovega rodu. Njegova zaročenka bo postala mati in to brez njega. Tudi z njeno sorodnico Elizabeto se je dogajalo nekaj nenavadnega. Pri njenih letih žene navadno nimajo otrok. Šele angel, ki se prikaže tako njemu kot Elizabetinemu možu Zahariju, obema razloži skrivnost.

Marija in Jožef sta zdaj vedela, da bo Novorojeni dar od zgoraj. Morda je to slutila tudi Elizabeta. Za vse druge pa je bilo Marijino materinstvo povsem človeško naravno. Vse, kar se je dogajalo od spočetja naprej, je Marija z vero sprejemala in premišljevala v sebi. Svoj "zgodil se" je morala še velikokrat ponoviti. Kako ji je bilo takrat, ko ji je starček Simeon govoril o meču, ki bo presunil njeno dušo? Ali niso otroci staršem v radost in veselje?

Z leti se stvari niso spremenile. Marija in Jožef sta vedela za Božji dar, nista pa ga še doumela. Dvanajstletni Jezus, ki ostane v templju, zaskrbljenima staršema reče: "Kako da sta me iskala? Mar nista vedela, da moram biti pri tem, kar je mojega Očeta?" Spet ena beseda več za Marijino srce, a razumela je nista ne ona ne Jožef. Jezus odide z njima in jima je pokoren. Za vaščane je Jezus tesarjev sin; dobro poznajo njegove sorodnike in vejo, iz katerega rodu izhaja. Marija in Jožef še vedno nosita skrivnost v srcu, a tudi močno vero.

V galilejski Kani je Marija preprosto "Jezusova mati", a to ne traja posebno dolgo. Ko Jezusu ob neki

Božja beseda

šati Božji glas in živeti iz njega, ljubiti vse, ki so bližju njenemu Sinu Jezusu, imeti skrb zanje – vse to je že delala. . .

A zdaj je prišel čas, ko morajo to njeno materinstvo tudi drugi odkriti. Ne samo apostoli – ti so po vstajenju dobro začutili, kakšno vlogo ima Marija v njihovi sredi – vsa skupnost verujočih bi morala odkriti, kaj jim Jezus poklanja, ko reče s križa Janezu "glej, tvoja mati".

Ni prav, da bi Marijo, ki nam jo Jezus daje za mater, postavljali previsoko. Ona želi biti sredi našega življenja, kot tista, h kateri se lahko obrnemo kakor otroci k materi. Želi nam biti zgled v čisto vsakdanjih svareh. Res jo je Bog izbral in obdaril s posebnimi darovi, a v svojem vsakdanjem življenju se ni prav nič razlikovala od katere koli družinske matere.

Morda ne bo odveč, če si kdaj vzamemo čas za preprosto molitev svete Terezije Deteta Jezusa, ki je Marijino materinstvo doživljala takole:

MILOSTI polna Devica,
dobro vem, da si v Nazaretu živela revno
in nisi nič drugega zahtevala.
Tvojega življenja, o Kraljica izvoljenih,
niso spremljali ne čudeži ne videnja ne zamaknjenja.
Na zemlji je toliko revežev in preprostih ljudi;
le-ti lahko brez strahu dvignejo pogled k tebi.
Ti si mati brez primere:
po navadni poti hodiš z njimi in jih vodiš v nebesa.

Pri tebi, ljubljena Mati,
hočem živeti v tem bridkem izgnanstvu
in vsak dan hoditi za teboj.
Zamaknjena se potapljam
v premišljevanje tvoje lepote
in v tvojem srcu odkrivam brezna ljubeznil
Ves moj strah se razblini
v tvojem materinskem pogledu,
ki me uči,
kako naj jokam in kako naj se veselim.

Morda kdo težko sprejme Terezijino otroško srce, a eno si "velja zapomniti": Marijino materinstvo je najprej Božji dar njej sami, potem pa postane darovano tudi nam. Z njo prihaja k nam tudi njen Sin. Bomo dar zavrnili?

Kakšen naj bo naš odgovor, nam pokaže Marija sama. Najprej se tega Božjega daru razveseli: "Moja duša povelečuje Gospoda. . .", potem pa ga uresničuje v svojem vsakdanjem življenju.

P. TONE

SV. CIRIL in METOD

Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,
Fr. Tone Gorjup, O. F. M.,
SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 861 8118 in (03) 861 7787

Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 861 9874

+ Zelo lepo je uspela MARIJANSKA AKADEMIJA na zadnjo majsko nedeljo. Pripravil jo je p. Toni s sodelavci kot izvenliturgično prireditev v okviru Marijinega leta. Tudi z udeležbo smo bili zadovoljni. Na steni dvorane pa je p. Toni pripravil zanimivo razstavo slovenskih Marijinih božjih poti. Slike so bile razpostavljene kot na zemljevidu Slovenije in so udeleženci radovedno iskali kraje, kamor so že kdaj romali. Žal nismo dobili na razpolago vseh zaželenih slik.

Po akademiji so članice Društva sv. Eme pripravile po zmerni ceni okusno BBQ kosilo in ponudbe se je poslužilo precej rojakov. Kosilo je v naši dvorani na razpolago vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu, ko starši čakajo otroke, ki so pri pouku Slomškove šole ali pa na vaji Glasnikov. Tudi piknik bo – vsaj upam – na sporedu večkrat v letu, kar je bila izrečena želja mnogih udeležencev zadnjega piknika.

+ Procesija z Najsvetejšim okrog cerkve na Telovo (nedelja 5. junija) je bila preprosta, a domača. Vsem topla zahvala za sodelovanje. Tudi nebo se nam je

nasmehnilo: bilo je deževno pred mašo, sončno za procesijo in blagoslov na prostem, po maši pa spet kislo vreme. Pa recite, če nas Bogec nima rad?

Med mašo je sestra Petra obnovila svoje redovne obljube, kar je k slovesnosti praznika dodalo nekaj lepega in pomenljivega. Čestitamo ji in ji želimo vztrajnosti na začetni redovni poti.

+ Še večja slovesnost bo na nedeljo 19. junija, ko bo sestra Silvestra slavila zlati jubilej svojih redovnih obljub. Pri isti maši pa bo obhajal zlati jubilej zakona naš dolgoletni "Miklavž" Ivan Mejač s svojo zakonsko družico Marijo. Petdeset let dveh različnih poti, ki obe zahtevata zvestobo in razne odpovedi, pa obe prejemata božji blagoslov in vodita k Bogu, ki je naš skupni končni cilj. – Tako sestri Silvestri kot Mejačevima dvema iskrene čestitke. Slovesnost bo vodil naš gost iz domovine, p. provincial Miha dr. Vovk.

+ Da je p. provincial Miha pri vsem svojem delu kot višji predstojnik tako nekako mimogrede prišel med nas, je vsekakor znak, da mu je Avstralija pri srcu. Žal bo obisk kratek, saj bo v zadnji polovici junija že spet doma v Ljubljani. Za naše sestre bo imel v tednu pred zlatim jubilejem duhovne vaje, za nas pa tre pa duhovno obnovo in udeležil se bo tudi drugega od naših treh rednih letnih sestankov.

+ Dne 28. maja je krščevala pri nas mlada družina iz Millparka: Russel James Allen in Sonja r. Bucaj sta prinesla svojega prvorojenčka, ki ga bosta klicala Rodney Jan. – Dne 4. junija je krstna voda oblila Amando Jane. Ta je pa prvorojenka v družinici Johna Smrdelja in Susanne r. Baligač, Dallas. – Daniela je postala članica družine Mirota Žužiča in Effemije r. Peteh. H krstu sta jo prinesla iz Eppinga dne 11. junija. – Dva krsta smo imeli na nedeljo 12. junija in oba fantka bodo klicali za Tončka, ki goduje nasled-

Domače
Marijino
znamenje
je bilo
središče
odra
naše
Marijanske
akademije

Mother Romana Home SLOVENSKI DOM POČITKA

CAR RAFFLE

Odbor bodočega
DOMA POČITKA
je pripravil SREČOLOV,
katerega dobitek
bo AVTO.

Srečke po pet dolarjev
so na razpolago.
Poskusite srečo!

Nagrajenec bo izžreban
na nedeljo 3. julija 1988
v dvorani našega središča
v Kew.

Win a New Toyota Corolla

Hatchback C.S. Manual
1300 Sedan

Value Including
On Road Cost \$14,960

Vehicle Supplied by

TICKETS \$5.00 EACH

10,000 Tickets numbered 00001 to 10,000 to be issued
Consent No. C4194 of Raffle & Bingo Permits Board given on 6/4/88 for sale of Tickets in Victoria between
3rd May 1988 to 3rd July 1988. Raffle drawn on 3rd July 1988 at St. Cyril & Methodius Church Hall,
19 A Beckett Street, Kew at 1.00 p.m.
Results published in Melbourne "Sun" 5/7/88

nji dan. Anthony je novi prirastek k družini Josipa Valkoviča in Biserke Marije r. Ivančič, St. Albans, Toni pa je prvorojenec v družini Djenka Malteža in Smiljane r. Radovan, North Sunshine.

Vsem družinam z malčki naše najboljše želje!

O porokah pa prihodnjič!

+ POKOJNA imamo tokrat dva:

V sredo 18. maja zjutraj je v bolnišnici sv. Andreja zraven stolnice v East Melbourne zaključil svoje zemsko življenje ANTON KOSI. Bil je preizkušen z dolgotrajno boleznijo, ki mu je zadnje mesece prinesla silno trpljenje, vendar se je mučil in upiral bolezni do zadnjega. Vse je prenašal s tako čudovito pripravljenostjo, da nam je bil vsem v najlepši zgled. Pa tudi njegova žena Marija, ki mu je stregla in mu bila ves čas boleznijo v največjo oporo. Blagi pokojnik je bil rojen 21. julija 1937 v Hranjikovcih, Sv. Tomaž pri Ormožu. Po poklicu je bil zidar. V Avstralijo je emigriral preko Avstrije — pripeljala ga je leta 1957 ladja "Toscana". Poročil ga je leta 1961 v Wollongongu dr. Mikula in sicer z Marijo Tomanič, doma iz istega kraja kot on. Iz Wollongonga se je družina leta 1974 premaknila v Canberro, štiri leta kasneje pa v Melbourne, kjer sta brat Jože in sestra Marija por. Cimerman. Prijeten dom so si postavili v North Ringwoodu, ki pa ga žal Anton ni dolgo užival. V dolgotrajni bolezni je zelo pogosto prejemal sveto obhajilo, pa tudi večkrat sveto maziljenje, kar ga je lepo pripravilo in se ni prav nič bal odhoda v večnost. Prepričan sem, da je pokojnika Bog že bogato nagradil za zvesto službo in si je tudi s trpljenjem v bolezni gotovo prislužil nebesa. V naši cerkvi je ležal v četrtek 19. maja zvečer, da smo ga pokropili in ob truplu zmolili rožni venec. Naslednji dan pa je bila pogrebna maša v kapeli do-

mače fare North Ringwood, a nato pogreb v Springvale. — Sožalje vdovi Mariji ter sinu Johnu, kakor tudi bratu in sestri z družinama ter ostalim sorodnikom tu in v domovini.

Dne 25. maja je v nesreči na cesti kruto izgubil življenje blizu svojega doma v North Dandenongu rojak HINKO BERGLES. Nekdo ga je povozil z avtom in odhitel dalje ne da bi se ustavil. Hinka so našli ležati ob cesti, a mu žal ni bilo več pomoči. Pokojnik je bil rojen 16. januarja 1961 v Celju. V Avstralijo je prišel s starši leta 1968 in se ga dobro spomnim kot fantiča, kakor tudi očeta Henrika in mame Doroteje (rojene Skrbinek). Oče je umrl v novembru 1972, mama se je kasneje ponovno poročila in ne bi vedel za njeno novo ime. Hinko se je poročil v cerkvi sv. Jožefa v Warnamboolu in zdaj je žena Michelle ostala sama z dvema nepreskrbljenima otrokoma (eden ima tri leta, drugi komaj sedem tednov). Pogrebna maša je bila 30. maja v farni cerkvi sv. Gerarda v North Dandenongu, grob pa je dobil na pokopališču Springvale. — Iskreno sožalje družini kot tudi pokojnikovim mami.

+ Rad bi viktorijske rojake posebej spomnil na gornji oglas. Od nas vseh zavisí uspeh te naše velike akcije v pomoč Skladu bodočega Doma počitka m. Romane. Za našo skupno zadevo gre, zato se pridruži in poskusi srečo ter ponudi srečko tudi prijateljem in znanecem! Morda delaš s tem zase, saj nihče ne ve, kaj mu bo prinesla bodočnost . . .

Drugo pa je: Finančno leto se bliža koncu. Če želite znižati vašo davčna plačila, darujte za izgradnjo našega Doma počitka. Vsi darovi dveh dolarjev in več so uradno priznani kot davčni odbitki ter izdamo zanje posebna potrdila. Za slehermo sodelovanje bomo vsem iz srca hvaležni.

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE "MISLI":

\$43.— Vinko Marn; \$30.— Olga Saulig; \$23.— George Marinovich; \$20.— Jože Košak; \$19.— Herman Jaksetič; \$18.—Rafael Koren; \$13.— Filip Tomažič, Vincenc Rep, Irena Grassmayr, Florian Škraba, Marija Gorjanc, Ivan Kovačič, Mirko Cuderman; \$12.— Fred Brožič; \$9.— Julijana Furlanič; \$8.— Franc Pozvek, Emilija Walls; \$7.— Rudolf Plavčak, Zofija Krojs, Edwin Bembič; \$5.— Albina Sinigoj, Adrijana Stepančič, Franc Štrubelj, Ivo Leber; \$3.— Paula Paušin, Francka Persico, Nadja Peters, Lojze Kmetič, Dragica Šiftar, Ana Kustec; \$2.— Štefanija Bajsič.

NAŠIM POSINOVLJENIM

AFRIŠKIM MISIJONARJEM:

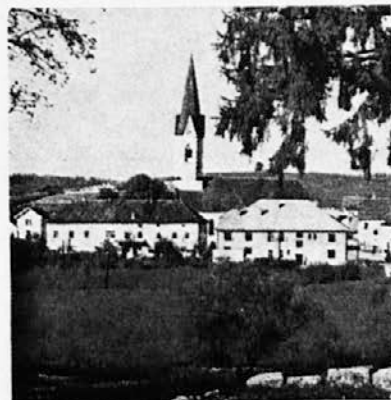
\$360.— N. N. (misijonarju p. Mihi v Zambijo); \$50.— N. N.; \$30.— N. N.; \$20.— George Marinovich, N. N., Mirko Cuderman; \$10.— Marija Oražem (za lačne).

MATERI TEREZIJI

ZA NJENE LAČNE SIROTE:

\$20.— George Marinovich, N. N., Ivanka in Jože Pohlen (v spomin pok. I. Mikula); \$15.— Jože Sok (v spomin pok. I. Mikula).

VSEM DOBROTNIKOM
BOG STOTERO POVRNI!

TREBNJE na Dolenjskem

LOJZE
KOZAR

Premakljivi svečnik

(17.)

"Saj pravim," je pohitel župnik, "da je vsega kriv nesporazum. Glejte, ljudje. Tej ženski je pred kratkim umrl mož, delavec. Ostala je sama z dvema otrokoma in majhno pokojnino. V mestu je težko živeti s tako malo denarja, zato se je preselila na deželo. Imela je smolo, ker so hišico, ki jo je najela, podrli in zato so jo občinski poslali sem.

Kakor je sama rekla, na njeni strani je zakon, božji in človeški. Vprašam vas, vas kristjane: Če bi prišla ta ženska nocoj s svojima otrokoma k vam in bi vas prosila za prenočišče, bi jo odpodili? Če bi jo odpodili, potem niste kristjani, kajti rečeno je: Proč od mene, kajti popotnik sem bil, brezdomec, in me niste sprejeli.

Če bi se kdo lahko nad čem pritoževal, bi bil to jaz. In po pravici vam povem, da mi ni bilo vseeno, ko sem videl, da župnišče ni prazno. Toda zdaj smo se sporazumeli in se uredili in skušali bomo potrpeti drug z drugim, dokler se zanjo in njena otroka ne najde primernejše mesto. Tistemu izmed vas, ki mu to ni všeč in dvomi o moji in njeni poštenosti, pa predlagam, naj ji da stanovanje na svojem domu.

Ste premislili, kakšen vnebovpjoči greh ste hoteli pravkar narediti? Kajti zatiranje vdov in sirot je greh, ki vpije v nebo po zadostitvi. Postaviti ste jo hoteli zdaj na večer pod milo nebo, češ, pojdi, kamor hočeš. Kaj nam mar, kje boš spala in s čim se boš odela in kam boš stisnila svoja dva otroka, mi hočemo v župniji narediti red, kajti mi vemo, kaj se spodobi in kaj se ne spodobi.

Pa prav tega ne veste, dragi ljudje! Ne veste, ker vam je sumničenje zaslepilo vaš notranji pogled, zato brez vzroka slabo sodite Roziko, slabo sodite mene in povezuje stvari, ki niso bile nikoli povezane. Če boste kdaj rekli o moji sestri Barici, da ni moja sestra, ampak nekdo od bogve kod, kaj bom proti temu mogel? Naj vam prinesem njen krstni list? Rekli boste, da je bogve čigav in ne njen, skratka proti sumničenju ni nobenega zdravila, nobene pomoči.

Ni zunanjšega zdravila, ni dokaza, je pa notranja pomoč in to je do brota človeškega srca, da nikoli ne mislimo slabo o drugem, dokler se nismo o tem prepričali, pa ne na podlagi hudobnih govoric, temveč z drugačno gotovostjo.

Dovolj sem govoril. Zdaj pa še vi povejte, kako naj se stvari uredijo. Kaj bi po vsem tem še radi?"

"Ne morem razumeti, kako so potemtakem sploh mogle take govori ce nastati? Komu je potem taka neumnost prvemu prišla na pamet?" je rekel neki možki.

“Mene o tem zaman sprašujete. Sami morate o tem več vedeti. Saj ni kriv samo tisti, ki mu je to prvemu prišlo na misel in je kot možnost povedal drugemu, krivi so vsi, ki so govorice sprejemali in govorili naprej.”

Nekaj časa je bila tišina, potem je pa neka ženska nekako boječe rekla:

“Dokler bo ta ženska v župnišču, gospod župnik, vas bodo ljudje slabo sodili in vam marsikaj podtikali, čeprav niste krivi. Se ne da kako pomagati?”

“Če me kdo hoče slabo soditi, me lahko tudi v primeru, če bom čisto sam prebival v župnišču. Saj pravim, stvar ni v tem, ampak v tem, kakšni smo kot ljudje in kristjani. Ali smo pripravljeni vsakega bližnjega sprejeti z dobroto in ljubeznijo, ali pa z odklanjanjem in sumničanjem.”

Počasi so se začeli ljudje razhajati. Mnogim je bilo žal, da so nasledli nergačem in prišli sem, drugi so se oddahnili, da se stvar ni še bolj nerodno končala, tretji pa so še vedno v duši premlevali, da so nekaj zamudili, da niso našli pravih besed pred župnikom in niso naredili reda in so govorili pritajeno drug drugemu: Da mlada vdova stanuje skupaj z župnikom pod isto streho se ne spodobi in ne spodobi, pa naj reče župnik, kar hoče.

S tem dnem se je pa v župniji vendarle nekaj bistveno spremenilo. Začelo je kliti zaupanje. Najprej čisto majhno, drobno, nežno in krhko, potem si je opomoglo in je postajalo vedno močnejše. Krepila ga je župnikova dobrot, njegova odkritost in nezamerljivost, podpirala ga je tudi Baričina mladostna brezskrbnost in neprestana razigrana veselost. Počasi so začele prihajati ženske in malo posedele v kuhinji, poslušale so Baričino prijetno čebljanje, potem so stopile k župniku in dale za mašo, spregovorile nekaj nepomembnih besed in dobre volje odšle. Včasih so prinesle lonček mleka, kakšno sadje in podobne reči, domov pa so odnesle nekaj notranje umirjenosti in zadovoljstva.

18.

NA sejah župnijskega sveta ni bilo nič več tako mrko in tuje, kajti župnik je znal povezati člane ne samo s seboj, ampak tudi drugega z drugim. Ko je videl, da ta ali oni član nasprotuje drugemu ne iz stvarnih vzrokov, ampak samo zaradi nasprotovanja in morebitnih davnih zamer, je stvari med njima tako pogladil, da sta nazadnje bila oba zadovoljna in sta se sporazumevajoče pogledala.

“Veste, kaj bi bilo treba najprej rešiti? Vprašanje zvonarja. Saj zvonim, ker to ni težko delo, toda jemlje mi veliko časa, ko moram gledati na uro, in to me pri delu moti. Navsezadnje pa naša župnija le ni tako zanič, da ne bi premogli človeka, ki bi nam to službo opravljal. Seveda ne zastoj, treba ga bo tudi primerno nagraditi.”

Dolgo so službo zvonarja premlevali, obračali, tehtali, jo ponujali drug drugemu, nazadnje pa so se zedinili, naj župnik v nedeljo oznani, da župnija išče človeka, ki bi to službo sprejel, in naj se prijavijo tisti, ki bi jo hoteli opravljati. Naj tudi premislijo in povejo, kakšno nagrado želijo.

NAŠ NOVI PARLAMENT v Canberri je bil vendarle srečno dokončan: dne 9. maja letos ga je slovesno odprla kraljica Elizabeta II. S svojo bajno ceno 1,1 bilijona dolarjev je vsekakor doslej najdražja (pa tudi najbolj nenavadna) stavba, ki je zrastle iz avstralskih tal. Gradnja se je nekajkrat ustavila zaradi stavke in novinarji se vprašujejo, kaj je vlada vse obljubila unijam, da so delo dokončale do predvidenega datuma otvoritve. Veliko je v zadnjih mesecih pisalo po časopisih o nepotrebem luksusu, bajnih cenah celo pepelnikov in košar za smeti po pisarnah, pa o uvoženem dragocenem pohištvu (ob vsem vpitju: *Buy Australian Made!*). . . No ja, ta naša dežela "Down Under" je končno prišla do novega parlamentnega splotja in z njim se hoče postaviti pred svetom. Težko bi pričakovali, da bo vlada pri tem štedila davkoplačevalski denar in izbirala cenejše pred lepšim in udobnejšim. Slovesnost otvoritve je bila pomenljiva in bo ostala kot eden mejnih zgodovinskih kamnov mladega avstralskega naroda.

Pričakovali so od 100.000 pa do 200.000 udeležencev, a jih je prišlo komaj dobrih 30.000 — nič več kot leta 1927, ko je točno pred 61 leti kraljičin oče, takrat Duke of York, uradno odprl začasni Parlament, ki je služil vladi do zdaj.

Prav zanimivo pa je, da se je zbralo v Canberri nad 50.000 krščanskih državljanov — torej skoraj dvakratno število prisotnih na otvoritvi sami — v dveh dneh pred otvoritvijo (7. in 8. maja). Nad 60.000 državljanov pa je poslalo pismo z molitvijo, ker niso mogli osebno priti. Tako lahko rečemo, da je bilo 20 neprestanih ur pred otvoritvijo v molitvi združenih 110.000 vernih državljanov. Poleg molitve za bodočnost Avstralije so zbrani verniki imeli tri povorke po State Circle okrog novega Parlamenta, simbolično dejanje sprave z domorodci, zgodovinsko predstavo na prostem

in jutranje ekumensko bogoslužje ob vodstvu canberrskih cerkvenih voditeljev.

To mogočno zborovanje kristjanov pred otvoritvijo so pričeli organizirati ob dejstvu, da sprva ni kazalo, da bo prišla v spored otvoritve Parlamenta tudi molitev. A vlada je končno v slovesnost le vključila tudi molitev – prvo je imel sydneyški nadškof, zdaj kardinal Clancy.

Organizatorji canberrskega molitvenega zborovanja kristjanov so bili federalni pravni minister sena-

Del stare Ljubljane z Gradom

Priglasil se je en sam, in sicer star fant petdesetih let, ki je bil blizu cerkve doma in mu je bil "zvon najbolj pri roki", so potem rekli ljudje. Zahteval je le nekaj malega od vsake hiše in ljudje so bili zadovoljni. Župnik je na naslednji seji predlagal, naj ga sprejmejo med člane župnijskega sveta. Prav ta dobri in požrtvovalni človek je postal njegova desna roka. Vedno je bil pripravljen narediti uslugo, razne poti in opravila, saj ni bil vezan na posestvo kot drugi gospodarji, poleg tega pa je bil zelo spreten, vse je popravil, pa naj je bila pokvarjena ključavnica ali električna napeljava ali zvonček pri oltarju.

Čez nekaj časa je prevzel tudi cerkveno službo, da je rešil župnika skrbi za mašna oblačila, sveče in drugo drobnarijo, ki je župniku po nepotrebnem jemala čas.

Zdravko si je proti božiču že poiskal nekaj bralcev beril, Barici pa je zaupal skrb za cerkveno petje. Pevskega zbora seveda ni mogla ustanoviti, zbrala pa je nekaj deklet, žensk in moških, ki so že doslej peli pri pogrebih, in še nekaj novih pevcev. Učili so se po posluhu kar na pamet, kakor so pesem kje slišali.

Spomladi je Zdravko začel opazovati cerkev od znotraj. Doslej se v cerkvi ni pritaknil ničesar, saj je vedel, v kakšno sršenovo gnezdo lahko dregne, če ne bo dovolj previden in že ne bo znal potrpežljivo čakati, da se z ljudmi zbliža in mu bodo v resnici zaupali. Čutil je, da si pridobiva njihovo zaupanje, videl pa je tudi, kako počasi in previdno se mu ljudje približujejo. Toda ni smel biti nepočakan, z ihto bi lahko vse samo pokazal.

Cerkev je bila okajena, zaprašena in umazana od vrha do tal. Po stenhah je bilo polno podob, slik, kipov in skoraj ob vsaki podobi je bil šopek papirnatih rož, okrog Marije pa široki venci, zbledeli in zaprašeni. Bog ve, kdaj jih je kdo tja namestil, nihče pa si jih ni upal odstraniti. Omet je tu in tam odpadal, pravzaprav so odpadali debeli sloji apna, s katerim so od časa do časa cerkev prebelili.

Klopi so bile stare, iz debelega lesa, ki pa je bil že ves razjeden od črvov in marsikatera klop se je držala pokonci le še bolj iz navade, saj je bilo podnožje že čisto preperelo. Pod klopmi je bilo toliko umazanije, da je zaudarjala in kljub zračenju je bil v cerkvi vedno nekakšen neprijeten vonj po trohnobi. Obhajilna miza je bolj visela na oporah, kakor pa stala na podstavku. Vse je zahtevalo obnove, toda kako naj Zdravko pridobi ljudi zanjo, ko pa so na vse, kar je sedaj in kakor je sedaj, čustveno močno navezani.

Zdravko se je najprej lotil župnijskega sveta. Ko je z mirno in pametno besedo premagal prvi odpor, predvsem pa pomisleke, koliko bi obnovev notranjosti cerkve stala, je začel z oznanili.

"Gotovo pogledate včasih tudi v kako drugo cerkev in ste videli, kako lepo so mnoge cerkve urejene. Svetle, zračne, da je človeku kar veselo pri srcu. Tudi naša cerkev kliče po obnovi. Bila je lepa, čista, lepo poslikana, toda sedaj so barve že obledele, stene se luščijo, da se jih ne smemo nikjer dotakniti. Zato smo se na seji župnijskega sveta menili o tem, da bo treba tudi našo cerkev obnoviti. Poglejte samo te mnoge papirnate rože, šopke in vence: kdo bi lahko povedal, kakšne barve so bili, ko so bili novi? Kakor se najlepša obleka postara, obdrgne, zbledi in si moramo kupiti novo, pa če smo staro imeli še tako

radi, tako moramo narediti tudi s cerkvijo. Obnoviti moramo njeno notranjo opremo. Postaviti bomo morali nov oltar, mizo, da bomo lahko maševali obrnjeni k ljudstvu. To imajo že vse cerkve in čas je, da jih vsaj v tem dohitimo. Nam bo tudi nekoliko lažje, ker imajo drugi že izkušnje glede velikosti oltarja in nam bodo mogli svetovati. Seveda moramo delo zaupati arhitektu, ki bo za oltar in notranjo opremo naredil potrebne načrte.

Vem, da bo največ ugovorov proti temu, ker bomo morali zaradi ureditve odstraniti nekaj kipov. Poglejte, v naši cerkvi imamo kar sedem Marijinih kipcev, ki predstavljajo sicer isto Mater božjo, toda prineseni so z raznih božjih poti. Tako imamo Marijo od Marije Bistrice, iz Mariazella, Fatime, imamo Marijo ubogih iz Banneuxa, lursko Marijo in še nekaj drugih. Vse te podobe so brez umetniške vrednosti, saj niso delo kakega kiparja ali rezbarja, ampak so navadni mavčni odlitki, ki jih izdelujejo v kalupu na tisoče in tisoče.

Seveda za vsako podobo stoji neka družina. Prinesli so jo vaši predniki s te ali one božje poti, zato vam je podoba tem dragocenejša, ker se veže na spomin vaših dragih prednikov. Zato prav tiste, ki bi bili prizadeti, lepo prosim, da se že prej sprijaznite s tem, da bo morala biti marsikatera podoba odstranjena, če hočemo imeti lepo, sodobno cerkev. Katera, o tem ne odločam jaz, ker sem premalo strokovnjak za to, da bi vedel, katera je umetniško več in katera manj vredna. Držali se bomo mnenja strokovnjakov in se z njihovo odločitvijo sprijaznili.

Seveda prenova cerkve ne bo gotova kar v enem letu, ampak postopoma, koliko bomo mogli zbrati denarja."

/Nadaljevanje prihodnjič/

tor Michael Tate, canberrski anglikanski škof Owen Dowling ter canberrski katoliški nadškof Francis Carroll. Kljub temu, da so to molitveno akcijo ob otvoritvi parlamenta avstralski časopisi komaj omenili ali pa celo ignorirali, je bila po mnenju udeležencev edinstvena v avstralski zgodovini. Pa tudi zares lep dokaz, da je — kljub padanju števila rednih obiskovalcev cerkva — velika večina avstralskih prebivalcev še tudi vernih kristjanov, ki jim ni vseeno, kakšna bo bodočnost Avstralije. Ostane naj krščanska!

/Naj bo tu omenjeno, da se je natečaja za zgradbo novega Parlamenta udeležil tudi naš rojak arhitekt Robert C. Mejač, Qld. Četudi njegova zamisel ni bila sprejeta, smo Slovenci na njegovo sodelovanje kar lahko ponosni./

Sv. RAFAEL

*Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N.S.W., 2160)
Tel.: (02) 637 7147*

*Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Tel.: (02) 682 5478*

LIKOVNA RAZSTAVA obeta zanimivo raznolikost, saj se kar precej javljajo tudi umetniki avstralske in drugih narodnosti, kakor tudi druge veroizpovedi. Upam, da naši domači umetniki ne bodo v manjšini. Čas za prijavo je do 15. julija. Sodelujete lahko tudi z umetninami, ki sicer niso vaš izdelek, pa jih imate v

vaši posesti. Vsak naj s prijavo (največ treh predmetov) tudi naznači, če je predmet za prodajo (naj navede ceno) ali ne. Ker bo s pripravami nekaj stroškov, naj bi od vsakega prodanega predmeta ostalo verskemu središču 20 odstotkov cene. — Ta razstava se od naših prejšnjih dveh razlikuje v tem, da morajo biti vsi predmeti verske vsebine, ker je prireditev v okviru Marijinega leta. — Za otvoritev, na nedeljo 14. avgusta, smo povabili novega premierja N. S. W. Ker je Hon. Nick Grainer zadržan, so nam uradno sporočili, da ga bo pri nas zastopal Hon. John Doohan MLC.

Vse, ki nameravajo sodelovati, prosimo, da se čimprej prijavijo in nam s tem olajšajo delo organiziranja razstave.

PROJECT COMPASSION — naša postna akcija — je letos zbrala lepo vsoto 862 dolarjev, kar smo poslali na Catholic Relief organizacijo. Hvala vsem, ki ste sodelovali. Ti darovi so takse prosti: potrdilo dobite, če zanj zaprosite.

MAŠNIŠKA POSVEČENJA bodo v domovini na praznik apostolov Petra in Pavla, 29. junija. Molimo za novomašnike, ki bodo stopili v apostolsko službo.

Prosimo zlasti za to, da bi tudi naša avstralska slovenska skupina dobila kakega novomašnika iz svojih vrst.

SESTRA SILVESTRA v Melbournu bo 19. junija praznovala 50-letnico redovnih obljub. Od nas bosta navzoči obe sestri. Zlata jubilatka že nad dvajset let deluje pri verskem središču v Kew. Poleg drugega ima že vsa leta na skrbi Slomškovo šolo in razne otroške nastope, prav tako že od svojega prihoda vodi cerkveni pevski zbor. Je provincialna zastopnica slovenskih sester v Avstraliji. Sestri tudi mi iskreno čestitamo k jubileju. Želimo ji zlasti zdravja in veliko uspehov tudi v bodoče. In naj bi bile uslišane naše prošnje za poklice, da bi se število slovenskih sester med nami povečalo.

MARIJANSKA AKADEMIJA, v soboto 28. maja, je pritegnila lepo število udeležencev. Brez dvoma je bila to najlepše uspela versko-kulturna prireditev pri nas v zadnjih letih. Omembe vredno dejstvo pri tem je to, da so na njej nastopili – prvič kar pomnimo – združeni pevski zbori: mešani pevski zbor našega središča kakor tudi naš mladinski zbor "Zarja", moški zbor Slovenskega društva Sydney, moški zbor društva "Triglav" in mladinski zbor "Zlati glas" iz Wollongonga. Vsak zbor je imel svojo točko, pesem "Slovenska zemlja" pa so zapeli vsi zbori skupno pod dirigentstvom sestre Francke. Pa tudi občinstvo je sodelovalo pri nekaterih pesmih in pri molitvi ter pri posvetitvi Materi božji. Vmesne recitacije so imeli na skrbi člani igralske družine ter nekateri posamezniki. Za konec akademije smo gledali še video-predstavo o

naših božjih poteh, ob zaključku pa sta povedala nekaj besed še častna gosta, avstralski provincial pater Maurice West in p. provincial dr. Mihael Vovk iz Ljubljane.

P. Ciril, ki si je predstavo zamislil, organiziral in izvedel, je bil gotovo zadovoljen z uspehom, kakor so bili zadovoljni tako vsi gledalci kakor nastopajoči. Bog daj, da bi kaj podobnega še večkrat doživeli! Vsem, ki so kakor koli sodelovali, iskren Bog povrni!

KLARA BRCAR je v ponedeljek 30. maja prejela spričevalo za uspešno dovršen katehetski tečaj druge stopnje. Podelitev spričeval je bila med sveto mašo v farni cerkvi v Penrithu. Naše versko središče so zastopali p. provincial Miha s p. Cirilom (oba sta tudi somaševala) in sestra Francka. Klara čaka sedaj še tečaj tretje stopnje. Je pa že poučevala verouk na državni šoli v Blacktownu, letos pa uči tudi naše prvo-obhajance, ki bodo prejeli prvo sveto obhajilo na nedeljo 11. septembra. – Milka Stanič, ki pripravlja birmance, pa je zdaj na dopustu v rojstnem kraju. V njeni odsotnosti je pouk za prejem birme prevzel Ivan Kobal.

P. PROVINCIALA iz Ljubljane smo ob njegovem obisku kar dobro porabili. Iz Sydneya je obiskal še nekatere naše druge postojanke. Ko to pišem, je v Adelaidi, nato pa pride v Melbourn. Tam bo imel duhovne vaje za sestrsko družino (tudi naši sestri Hilarija in Francka sta se jim pridružili), za nas patre pa duhovno obnovo. Udeležil se bo tudi našega rednega letošnjega drugega rednega sestanka, predno bo odletel nazaj v deželo pod Triglavom.

To je le del pevcev na odru dvorane sydneyjskega verskega središča ob majski **MARIJANSKI AKADEMIJI**

BLAGOSLOV sestrskega samostana je opravil parter provincial v nedeljo 29. maja. Ob pol desetih je vodil sveto mašo in pridigal, nato pa smo zapeli litanije Matere božje ter jih zaključili s slovesnim blagoslovom z Najsvetejšim. Po maši smo se zbrali pri sestrah k blagoslovu prostorov. Prosili smo za božjo pomoč pri delu naših sester, molili za poklice in za dobrotnike, ki so omogočili dograditev samostana. Nato je bil "open house", kot pravimo: vsakdo je bil dobrodošel, da si ogleda vse prostore. Sledilo je vabilo vseh v dvorano na prigrizek.

Naj na tem mestu izrečem pristrčno zahvalo in velik BOG PLAČAJ! vsem tistim rojakom, ki zvesto podpirajo naše versko središče, da se ne samo vzdržuje, ampak tudi napreduje. Vseh teh dobrotnikov se dnevno spominjamo pri molitvi in zlasti sveti maši ter prosimo dobrega Boga, naj njihove žrtve za skupnost porne z večnimi darovi.

FIGTREE ima slovensko službo božjo v nedeljo 26. junija ob peti uri popoldne, 10. julija pa izjemoma že ob štirih popoldne. Obisk nadškofa Ambrožiča v Figtree pa bo v soboto 23. julija ob sedmih zvečer. Naš gost iz Kanade bo maševal in pridigal. Po maši bo prilika za srečanje z njim v dvorani. — Naslednji dan, 24. julija, pa ne bo slovenske službe božje v Figtree.

CANBERRA ima redno slovensko mašo v nedeljo 17. julija ob 10.30 dopoldne. Izredna maša pa bo na nedeljo 24. julija ob šestih zvečer, ko bo maševal v Canberri nadškof Ambrožič. Obkrat bo kraj cerkev sv. Beda, Red Hill.

SURFERS PARADISE ima slovensko mašo v nedeljo 9. julija ob 7.30 zvečer v cerkvi sv. Vincencija, na Hamilton Avenue.

BRISBANE pride na vrsto za slovensko službo božjo v nedeljo 10. julija ob enajsti uri. Kraj je, kot navadno, cerkev Matere božje, vogal Peel in Merivale Sts., South Brisbane.

NEWCASTLE: slovenska maša bo v nedeljo 31. julija ob šestih zvečer v Hamiltonu. Pred mašo prilika za sveto spoved, po maši pa čajanka v dvorani.

SVETA BIRMA bo v naši cerkvi sv. Rafaela v nedeljo 24. julija ob 9.30 dopoldne. Tri dni prej, od četrta do sobote, pa bo tridnevnik kot priprava na birmo, ki bo obvezna za birmance, njih starše in botre. Vsak večer teh treh dni bo prilika za sveto spoved, toda ne odlašajte na zadnji dan.

BLAGOSLOV novega Doma Slovenskega društva Sydney bo opravil nadškof-koadjutor dr. Alojzij Ambrožič iz Kanade v soboto 23. julija ob štirih popoldne. Naslov novega Doma je Wetherill Park, vogal Elizabeth Street in Horsley Drive. — Nadškof Ambro-

žič bo prispel v Sydney v petek 22. julija ob 7.30 zjutraj s poletom CP 023.

SMRT nas je tokrat obiskala samo enkrat. V četrtek 9. junija ob treh zjutraj je v bolnišnici v Newcastlu umrla IVANKA TORBICA r. Gregorin. Rodila se je dne 23. junija 1915 v Ihanu pri Domžalah. Léta 1948 se je v Spittal ob Dravi v Avstriji poročila z Milanom Torbica, ki je umrl v lanskem februarju. Pokojnica zapušča šest otrok: Milana, Franka, Sonjo por. Cunnigham, Judy por. Campbell, Doris por. Ruffo in Lucy por. Montgomery, pa še trinajst vnukov. Pogrebno mašo sem opravil na praznik Srca Jezusovega, v petek 10. junija, v farni cerkvi sv. Kolumbana, Mayfield. Pokopana je bila poleg svojega moža na tamkajšnjem pokopališču Sandgate.

Pokojnica je bila globokoverna katoličanka in je vse svoje otroke vzgojila v tem duhu. Rada je pomagala potrebnim in redno darovala v razne dobre namene. Sleherno nedeljo se je udeleževala svete maše v Mayfieldu. Ne spomnim se, da bi vsa ta leta kdaj manjkala pri slovenski maši, kadar jo imamo v Newcastlu. Bolna je bila le nekaj tednov, v boleznih prejele svete zakramente in tako lepo pripravljena odšla s tega sveta. Na zadnjo majsko nedeljo, ko je bila slovenska služba božja v Newcastlu, sem jo s p. provincialom in sestro Francko še obiskal na domu njene hčerke Sonje. — Bog ji naj bo bogat plačnik za vsa njena dobra dela. Naj zdaj počiva v božjem miru, otrokom in sorodnikom pa iskreno sožalje ob izgubi res dobre matere.

KRSTI — Thomas Franc Slobodnik, Padstow, NSW. Oče Martin, mati Ivana r. Šoštarčič. Botrovala sta Ciril in Francka Jamšek. — Merrylands, med nedeljsko mašo dne 22. maja 1988.

Kaylah Anne Anning, Casula, NSW. Oče Linsey Peter, mati Jenny r. Škraban. Botra sta bila Geoffrey F. in Noreen J. Cordin. — Merrylands, 4. junija 1988.

Vanessa Kate Šore, Leumeah, NSW. Oče Stjepan, mati Bernadette r. Božič. Botra sta bila Igor in Željka Kolimbatović. — Merrylands, 12. junija 1988.

Vsem malčkom, staršem in botrom naše čestitke!

P. VALERIJAN

DRAGI ROJAKI V NORTH QLD. — Sprejel sem Vaše vabilo in tako se srečamo prve dni julija. V nedeljo 3. julija bomo imeli sveto mašo ob enajsti uri dopoldne v cerkvi sv. Jožefa (St. Joseph's Church) v Cairns-u. Po sv. maši se bomo srečali v Jugoslovanskem klubu. G. predsednik Lojze Majer vabi vse na kosilo, gospa Milena Cek pripravlja kulturni spored, ne bo pa manjkalo tudi dobre glasbe. Veselim se srečanja z Vami! — P. CIRIL

Z VSEH VETROV

KATYNSKI MNOŽIČNI GROBOVI so po najnovejših časopisnih poročilih bliže temu, da jih bo Sovjetska zveza končno le priznala kot enega številnih Stalinskih zločinov. Moskovski radio je namreč nedavno oddajal v svoji angleški izdaji prenovitev spomenika katynskim žrtvam. Napovedovalec je omenil, da je bilo spočetka sprejeto mnenje, da je zločina kriva nacistična Nemčija, zdaj pa naj bi bil ta množični zločin "blank spot in the history". Temu pa je napovedovalec tudi dodal to, "da so novejši nemški viri izjavili, da so v trüpljih umorjenih našli ruske krogle." Kaj to dokazuje, je vsakemu jasno. Radio je omenil, da vodstvo krajevnega odbora Smolensk vabi sorodnike pokojnih, naj obiščejo prenovljeni spomenik. Smolensk jim bo izkazal "posebno spoštovanje".

Komur zadeva ni znana: V katynskem gozdu in bližnji okolici, blizu Smolenska v vzhodni Rusiji, je bilo v maju 1940 pomorjenih 14.500 poljskih častnikov. Odkrili so te množične grobove Nemci leta 1943, ko so okupirali te kraje. Po skoraj pol stoletja molka bo morda le prišlo priznanje s strani Sovjetske zveze, dasi že vsa leta po vojni v svobodnem svetu ni bilo dvoma, kdo je morilec teh tisočev žrtev.

Tudi naše slovenske povojne množične grobove so dolgo let držali v molku – končno pa je resnica le butnila na dan in danes v matični domovini javno razpravljajo o tem zločinu junija 1945.

LJUBLJANSKI "TELEX" je 12. maja letos prinesel tole zanimivo primerjavo: Na Japonskem napravi letno vsak 2156 delovnih ur, v ZDA 1912, v Španiji 1800, na Švedskem 1792, v Jugoslaviji pa (uradno) le 1692. Za razliko od drugih držav jugoslovanski delavci od možnih 300 dni letno delajo samo 240 dni, pa še od tega vsak zaposleni Jugoslovan 23 dni preživi na raznih sestankih in prav toliko ima bolniških ter drugih izostankov od dela. Zaradi vsega tega jugoslovanski delavec dela od plačanih osem ur le pet ur dnevno – od tega pa izgubi zaradi najrazličnejših pojasnjevanj, dogovorov, navodil in drugih neproduktivnih del še nad eno uro. To pomeni, da učinkovito in produktivno dela dnevno komaj dobre tri do štiri ure.

PO ZADNJIH primerjavah mednarodne statistike je Avstralija prav na vrhu svetovne lestvice vlomov in kraje avtomobilov: na vsakih 100.000 avstralskih prebivalcev pride 1745 vlomov in 584 kraj vozil.

Če bi bila avstralska država Viktorija ena izmed držav ZDA, bi bila glede tega na drugem mestu, ta-

koj za New Yorkom, saj je imela v letu 1984/85 na stotisoč glav prebivalcev 1929 prijavljenih vlomov in 563 kraj avtomobilov. K temu je treba dodati še dejstvo, da v Viktoriji prijavijo komaj 73% vlomov.

Ista statistika nam pove, da vsaj v posilstvih prednjači Amerika. Avstralija pa je na četrtem mestu. Pri nas v Avstraliji pride 13.8 posilstev na sto tisoč prebivalcev, v ZDA pa kar 35.7. Pred Avstralijo je še Venezuela s 17.4 in Nova Zelandija s 14.4 posilstvi na isto število prebivalstva.

Številke glede umorov, posilstev in kraje ob uporabi orožja pa so med štirikrat in devetkrat višje v ZDA kot v katerikoli drugi državi na svetu. Pravijo, da je vzrok najbrž v tem, ker je tam prelahko nabaviti kakršnokoli orožje.

MEDNARODNA organizacija "Amnesty International" je začela posebno akcijo z naslovom "Človekove pravice sedaj". Njen predstavnik je na tiskovni konferenci povedal, da bi radi s to akcijo spodbudili vse države po svetu k ponovnemu podpisu obstoječih pogodb in sporazumov o človekovih pravicah. Naj bi jih začele tudi zares uresničevati. Široka svetovna akcija naj bi zbrala čim več podpisov, ki naj bi dosegli, da bi sedanje stanje izpolnjevanja oz. neizpolnjevanja človekovih pravic še letos prišlo na dnevni red generalnega zasedanja OZN.

AI je ugotovila, da tudi zdaj po štiridesetih letih od razglašene splošne izjave o človekovih pravicah s sedeža OZN najmanj 120 držav krši te pravice. Med te pravice je treba prišteti tudi pravico do svobodnega izpovedovanja vere. Tudi ta je teptana v mnogih državah, ali pa vsaj močno zapostavljena. V šestdesetih državah oblasti dovoljujejo tudi uporabo sile, ko hočejo ubriniti svoje koristi.

PRED TISOČLETNICO pokristjanjenja Rusije, ki jo obhajajo letos, sta se srečala sovjetski voditelj Mihail Gorbačov in patriarh Pimen, vodja ruske pravoslavne Cerkve. V Katarinini dvorani v Kremlju je njemu in vodilnim članom svetega sinoda Gorbačov izjavil, da se država odslej ne bo več vmešavala v cerkvene zadeve. Govoril je o "tragičnem razvoju" v preteklosti, katerega žrtve so bile tudi Cerkve in obljubil: "Napake, ki so bile v tridesetih letih in pozneje prizadejane Cerkvi in vernikom, bodo popravljene."

Keston College, ugledna britanska ustanova za raziskavo verskega življenja v vzhodnih državah, je po svojem zastopniku označil Gorbačovo napoved za "najbolj pozitivno izjavo" kremeljskega voditelja po revolucionarnem letu 1917. Bližnja bodočnost bo pokazala, kakšno težo in vrednost imajo Gorbačove obljube.

Na vidiku je demokratizacija sovjetskih zakonov in obljubljen je, da bo novi zakon o svobodi vesti "upošteval tudi koristi verskih skupnosti". Bog daj! Papež Janez Pavel II. je v zadnjem času že večkrat omenil

Gorbačovo novo politiko in zaželel, da bi prinesla pozitivno rešitev tudi litovskim katoličanom in ukrajinskimi grkokatoličanom.

TISOČ jugoslovanskih državljanov biva dnevno "službeno" v Sovjetski zvezi, je po neuradnih podatkih poročal beograjski dnevnik "Borba". Njih uradna dnevnicna znaša 155 dolarjev. Če spretno uporabljajo še kreditna pisma, lahko ti ljudje z eno samo službeno potjo zaslužijo po 150 milijonov starih dinarjev. Tako Jugoslavija potroši tisočkrat več denarja za službena potovanja kot njen partner Sovjetska zveza.

Pristojni v "Narodni banki" so izjavili, da je ta novica prišla tudi do njih; proučili jo bodo in sprejeli nove ukrepe. Gotovo pa bo to "proučavanje" trajalo če dolgo in bo Jugoslavija "bogatejša" še za nekaj tisoč novih milijonarjev. Zvezni devizni inšpektor je izjavil, da so te mahinacije hujše od mahinacij, ki jih je počelo podjetje Agrokomerc. Dokazov je na tisoče, a vsi so v arhivih Narodne banke . . .

NOVO MAŠO je imel oče treh duhovnikov – res čudna so pota božje Previdnosti. V italijanskem mestu Rimini je 8. maja prejel mašniško posvečenje že 69-letni upokojeni železničarski uslužbenec Probo Vaccarini. Od štirih njegovih sinov so trije postali duhovniki. Po poroki sta se z ženo ustavila tudi pri znanem kapucinskem patru Piju v San Giovanni Rondondo. Stigmatik ju je blagoslovil z besedami: "Bog vama daj številno in sveto družino!" Žena je pred osemnajstimi leti umrla za rakom, Probo pa je začel misliti na uresničitev svojega duhovnega poklica. Pred nekaj leti je bil posvečen v diakona, nato pa dalje študiral in bo zdaj v isti župniji sv. Martina v mestu Rimini deloval tudi kot duhovnik.

Takele zgodbe so bolj redke, pa ravno zato posebej zanimive.

MATI TEREZIJA iz Kalkute se je po veliki noči letos mudila v Londonu, kjer je prebila noč z mestnimi brezdomci. Teh – nezaposlenih, alkoholikov, uživalcev mamil . . . – je v Londonu nad 30. 000. Na njenem nočnem pohodu jo je spremljal londonski nadškof kardinal Basil Hume. Ko se je sestra nato srečala z Margaret Thatcher, ji je po domače rekla: "Draga Margaret, poskrbi za svoje uboge!" Izrazila ji je željo, da za londonske brezdomce odpre posebno hišo, ki jo bodo vodile njene misijonarke ljubezni. "V njej bi rada tem ljudem nudila zavetje, pomoč in človeško toplino. Naj čutijo, da so zaželeni, ljubljani, da so nekdo, kot smo vi in jaz! Tega jim manjka. . ." Med pogovorom je tudi dejala, da jo ne zanimajo številke in zanjo nič ne pomenijo. "Zame je pomemben vsak posameznik. Sprejemam vsakega posebej, saj je vsak svet zase, vsak ima svoje ime in svojo življenjsko zgod-

bo." V Angliji je imela m. Terezija več govorov, tudi na univerzi v Oxfordu, kjer je na srečanju duhovnih voditeljev govorila o splavu, "največjem zlu našega časa". To zlo zgovorno dokazuje grozljivo dejstvo, da ljudje našega časa izgublamo najdragocenejše, kar imamo – ljubezen.

AUDREY HEPBURN, znana filmska zvezda – leta 1954 je prejela oskarja – je začela z novim poklicem: postala je "potujoča ambasadorica UNICEF" ustanove OZN za otroke. V maju je na italijanski televiziji pripovedovala o svojih potovanjih k otrokom v Etiopijo in Libanon. Obenem je predstavila ploščo "Song for Karim", ki govori o bolečini arabskega otroka: zaradi vojne ne pozna svojega očeta. Čisti dobiček pri prodaji plošče bo šel v sklad UNICEF za pomoč otrokom. Povedala je svetu, da je ta ustanova samo v lanskem letu izkopala skoraj 700 vodnjakov, zgradila 335 šol in opremila 130 zdravstvenih ustanov.

PAPEŽ Janez Pavel II. se je srečno vrnil s svojega 37. apostolskega obiska in devetega apostolskega potovanja po latinskoameriških državah. Povsod so ga sprejemale z navdušenjem velike množice ljudstva. V Paragvaju je praznoval svoj 68. rojstni dan. Poklonili so mu veliko torto. Dejal je, da "je zanj preveliko darilo in ga poklanja otrokom, ki imajo radi sladkarije". Med mladino se je spet posebno razživel.

HEIDELBERG CABINETS PTY. LTD.

FRANK ARNUŠ

Priporočamo se melbournskim rojakom za izdelavo kuhinjskih omar in drugega pohištva po zmerni ceni.

7 LONGVIEW COURT,
THOMASTOWN 3074
(Bundoora Industrial Park)

TEL.: 465 0263
A.H.: 459 7275

E. Z. OFFICE MACHINES Pty. Ltd.

Zastopnik podjetij
BROTHER in **CASIO**
elektronskih pisalnih in računskih strojev.
Popravljamo vse vrste strojev
– naše delo je garantirano.
V zalogi imamo tudi vsakovrstne
stare pisarniške stroje.

EMIL ZAJC

1475 Centre Road, CLAYTON, Vic. 3168
Telefon: 544 8466

KOTIČEK NAŠIH MLADIH

DRAGI OTROCI!

Danes vam predstavljamo mladega fanta iz Sydneya po imenu MARK JOHN BREŽNIK. Rojen je bil leta 1966 v sydneyskem okraju Randwick, v družini Alfreda in Jelene r. Kucler. Njegov oče je po rodu iz Šentjurja pri Celju, mama pa iz Loga pri Vrhniki. Mark ima še brata Alfreda, ki je pred nekaj leti diplomiral za elektronskega inženirja – v naši Galeriji mladih je bil v avgustovi številki 1979.

Mark je obiskoval najprej farno osnovno šolo Our Lady of the Sacred Heart v Randwicku, nato pa se je vpisal v "Marcelin College", ki ga vodijo bratje maristi v Randwicku. Pozneje je študiral na univerzi New South Wales in prejel diplomu v komercialni stroki s pudarkom na trženju (Marketing). Letos dne 29. aprila je bila slovesnost graduacije, ko je dobil akademski naslov Bachelor of Commerce, majoring in Marketing. Vsekakor zasluži naše iskrene čestitke.

Mark je med študijskimi leti štiri leta posvetil tudi slovenskemu jeziku, najprej v Ashfieldu, potem pa v Blacktownu. Tudi maturiral je iz slovenskega jezika leta 1984. Zato mislim, da ni treba posebej omenjati, da fant zelo dobro obvlada slovenščino. Tudi je že dvakrat obiskal rodno domovino svojih staršev. Letos namerava spet potovati v Slovenijo, kjer bo obiskoval poletno šolo sloveskega jezika v Ljubljani, ker se hoče v materinščini še bolj izpopolniti. Seveda bo po končanem tečaju obiskal še nekaj drugih evropskih dežel. Zaposlen pa je, kot tudi njegov brat Alfred, pri družinskem podjetju "Emona Computers Pty. Ltd." kot ekonomist (Marketing Assistant). Podjetje ima na skrbi prodajo elektronskih pripomočkov.

Marku iz srca čestitamo k lepemu uspehu, s katerim je zaključil študijsko dobo. Želimo mu, da bi se na obisku Slovenije in Evrope dobro počutil ter pri-

TRI NAJLEPŠE ROŽICE

TRI ROŽICE V NAŠEM

NAJ VRTU CVETÓ:

TA PRVA JE ROŽA VESELJA;
NAJ VSELEJ OPLETA NAM NAŠO GLAVÓ,
PRAVIČNA NAJ SPOLNI SE ŽELJA!

TRI ROŽICE V NAŠEM

NAJ VRTU CVETÓ:

NEDOLŽNOSTI LILIJA DRUGA;
LEPOTA TO NAŠEGA SRCA NAJ BO,
DA VEST NAM KAJ HUD'GA NE ŽUGA.

TRI ROŽICE V NAŠEM

NAJ VRTU CVETÓ:

ZELEN ROŽMARIN PA TA TREKA;
NA GROBU NAJ NAŠEM USÁJENA BO,
ZELENA OD VEKA DO VEKA!

A. M. SLOMŠEK (leta 1833)

OB TEM KOTIČKU sem pa žalosten. Morda bi naj povedal drugače: slabe volje sem. In veste zakaj? Zaradi vas, otroci, saj zaradi vas pripravljam tole stran v Mislih mesec za mesecem. In v tem mesecu nisem dobil od nikoder niti enega pisma. Zato sem slabe volje in bi vas vse skupaj za ušesa. Med takim številom otrok – niti enega pisma . . . To je pa res že preveč zame in bi bilo za vsakega strička, ki ima otroke rad ter se vsaj preko pisane besede pogovarja z njimi.

Sicer ta moja slaba volja vsaj delno velja tudi mamicam in očkom. Končno sta vidva tista, ki otroku pomagata brati Kotiček. Vidva bi ga morala nagovoriti, da bi sedel in pisal stričku. Kotiček brez vajine pomoči, ki ga približa otroku, nima nobenega pomena. Če ga vidva znata ceniti in upoštevati njega nalogo med mladino izseljenskih družin – no, potem pa bi že moral dobiti vsaj eno skromno pisemce sleherni mesec. Morala se bosta torej poboljšati tudi mamica in očka, ne le otroci. Vsi skupaj mi obljubite, da me drugič ne boste več pustili na cedilu. Vsaj eno pisemce na mesec – kaj pričakujem preveč?

Otroci, zdaj se pa le pripravite! Bom videl, kdo mi bo prvi ustregel. – Striček

nesel domov obilo lepih vtisov in vrednih izkušenj. Seveda mu želimo tudi veliko uspehov pri domačem podjetju "Emona", kjer je njegova pomoč gotovo dobrodošla.

GREYSTANES, N. S. W. — Vredno je, da se tokrat ustavim pri **MARIJANSKI AKADEMIJI**, ki jo je 28. maja v okviru letošnjega Marijinega leta priredilo sydneyjsko versko središče v Merrylandsu. Nad sto nastopajočih pevcev, glasbenikov in recitatorjev se nas je zbralo na odru naše cerkvene dvorane. Še nikoli nas ni nastopilo toliko naenkrat. Prišli smo, da v Marijinem letu počastimo našo Mater in Kraljico.

Za uvod zapoje mešani zbor verskega središča: "V tvojo hvalo, Priprošnjica". Sestra Francka navdušeno dirigira, da smo kar korajžno zapeli, Nato organizator akademije p. Ciril vse toplo pozdravi in nam takole pove: "Dne 7. junija lani smo pričeli, po sklepu svetega očeta Janeza Pavla II., Marijino leto, ki ga bomo zaključili letos na praznik Marijinega vnebovzeta 15. avgusta. — Ko sem se pozno ponoči, na zadnjo nedeljo v lanskem novembru, vračal od božje službe v Newcastle, se je kakor zvezda repatica zasvetila pred mano podoba nocojšnjega večera: akademija v čast naši nebeški Materi. Ta podoba, ta zamisel se hoče sedaj zapisati v srca nas vseh, ki jo oblikujemo mi tu na odru in vi v dvorani. . ."

Prepuštili smo se večeru, ki se je zvil v eno samo melodijo: Slovenska zemlja, zemlja krasna — slovenska zemlja, zemlja verna . . . To pesem — besedilo je m. Elizabete, uglasbil pa jo je Jakob Aljaž — so zapeli vsi prisotni zbori in je res mogočno zadonela.

Po recitaciji Jožice Modrijančič smo prisluhnili Prešernovi "Zdravljici", slovenski neuradni himni, ki jo je zapel moški zbor slovenskega kluba Triglav. Po vmesni točki smo vsi na odru in v dvorani zbrani zapeli skupno "Lepa si, lepa . . ."

Nastopilo je šest članov igralske družine, nato mladinski zbor "Zlati glas" iz Wollongonga, recitatorji, moški zbor Slovenskega društva Sydney "Lipa". Po recitaciji Cankarja (Četrta postaja) in Golijeve pesmi je mladinski zbor "Zarja" zapel majniško pesem, nato pa smo vsi navzoči zmolili skupno "Pod tvoje varstvo. . ."

Oglasila se je mogočen glas trobente ("Amazing Grace"), nato pa glas solista Francija Rajka (Gounodjeva "Ave Maria"). Pa spet člani igralske družine, mešani pevski zbor s solistom Jožetom Urbasom, recitacije in koralni napev "Salve Regina", spet nastop "Zarje" in wollongongskih gostov. Potem so zopet

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

vstali vsi v dvorani, da smo skupaj zapeli "Marija skoz' življenje".

In medtem, ko se je ponovno oglasila Martinova trobenta z "Ave Maria", ko nas je zakrila zavesa, da smo lahko zapustili oder, so se v dvorani pripravili na ogled video posnetka na filmsko platno. Dvaindvajsetminutni film "Slovenska zemlja, zemlja krasna, slovenska zemlja, zemlja verna. . ." sta posnela posebej za našo slovesnost prijatelja p. Cirila, Rudi Klarič in Franci Visočnik. Opravila sta dobro delo. S filmskega platna so nas pozdravili Ljubljana, Bled, naše lepe gore, gozdovi in reke, celo droban cvet belega zvončka. In seveda naše božje poti: Ptujška gora, Sveta Gora, Brezje . . . Film je bil opremljen tudi z besedilom, glasbo in petjem.

Nato sta imela nagovor gosta večera, avstralski frančiškanski provincial p. Maurice West in provincial slovenskih frančiškanov p. Miha Vovk, ki je v sredo 25. maja priletel med nas. P. Maurice je poudaril, kako važno je moliti za redovne poklice med našo slovensko mladino. P. Miha pa nas je v nagovoru popejljal v domovino. Povedal je, da istočasno z našim praznovanjem praznuje tudi slovenska mladina doma na Rakovniku in v Dravljah. Vse živo pa je tudi na Brezjah, kjer so se zbrali "Mavričarji". Mladina v naši socialistični domovini se zbira k molitvi — v molitvi smo združeni z njimi.

Sledila je posvetitev Mariji in provincialov blagoslov, končali pa smo vsi skupaj s pesmijo "Marija Mati ljubljena". Mnogi so mi po programu stiskali roko z besedami: "Bilo je zelo lepo!" Po mnogih licih so tekle solze sreče. Udeležencu iz Wollongonga so se celo obudili spomini na ljubljanski Evharišični kongres.

Da, bilo je lepo in topla zahvala p. Cirilu, ki je položil mnogo truda v priprave tega večera. Izpolnila se mu je tudi želja privabiti k sodelovanju vsa sydneyjska

L. & E. K. Bayside Printing Service

Slovenska tiskarna

Poročna naznanila — Listke za konfete
Krstne Listke — Zahvalne Kartice
Vizitke — Pisemske Glave
Ter vse vrste knjig in računov.

Lastnik Lojze Kovačič

Very Reasonable Prices

A.H. 551 7451

89 CLARINDA ROAD, OAKLEIGH SOUTH 3167

SN

foto-slikar
Simon Novak

- Otroški in družinski portreti na domu
- Poroke v domačem okolju ali po želji
- Posebni družinski prazniki — rojstni dnevi, zaroke, obletnice in slično
- Priporoča se vam vaš rojak Simon Novak Melbourne, Victoria **367 8405**

SADNA DREVESCA – cepljene s l i v e,
odlične slovenske in nemške vrste,
prodajamo po pet dolarjev komad.
Naročila pošljite na naslov: **Jože L a c k n e r,**
24 Clark Street, Wangaratta, Vic. 3677,
telefonsko pa jih lahko naročite tudi
po **Ivanu Mejaču v Melbourneu: (3)435 0127**

Melbournskim rojakom je na uslugo
ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT
18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159
Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

društva. V slogi je moč! Marijanska akademija je lep dokaz, da lahko s skupnim kulturnim sodelovanjem storimo veliko lepega in dobrega. Vzorna tišina, ki je med sporedom vladala v dvorani, pa je tudi bila dokaz, da Slovenci znamo biti kulturni gledalci. Upam, da ta akademija ni bila zadnja – vsako leto bi jo lahko ponovili.

Marija Pomagaj z Brezj, ti bolj kot vsi drugi veš, koliko slovenskih src si želi resnice, pravice, svobode in ljubezni. Sprejmi krik naših src. Sile dobrega morejo slaviti zmago v deželi, ki te že stoletja priznava za svojo Mater in Kraljico. – **Danica Petrič.**

CARINA, QLD. – Zopet se oglašam. Dodati moram k zadnjemu nepopolnemu poročilu o smrti rojaka **VINKA JURŠEVIČA** nekaj podatkov, ki sem jih medtem nabral. Imenovani pokojnik je bil rojen dne 15. novembra 1914 na Sušaku (v Istri), v Avstralijo pa je prispel leta 1950. Umrl je 18. aprila letos ter njegovi zemski ostanki čakajo vstajenja na livadnem pokopališču Mt. Gravatt v Brisbanu. Vinko je torej dočkal starost 73 let. Kot mi je povedala njegova žena Marija, mu je pred dvema mesecema v domovini umrla sestra.

Ker sem že pri pokojnih, naj omenim tudi, da je naši tukajšnji rojakinji Mariji Purgaj v domovini umrla mati v starosti 92 let. Da, vedno več takih in podobnih žalostnih poročil prihaja iz rodnih krajev. Vsekakor znak, da gre čas svojo pot in da gremo tudi mi po isti poti . . .

Mimogrede sem bil obveščen, da je med nami pred časom umrl neki **KAREL KROPIČ**, doma iz Pesnice pri Mariboru. Ne mislim, da sem njegovo ime zasledil v Matici naših pokojnih. Star je bil okrog šestdeset let. Predno se je priselil v Brisbane, je živel v Tasmaniji, kjer je bil menda zaposlen v rudniku Rothmery. Več o njem nisem mogel zvedeti. Morda kdo drugi bralcev Misli ve kaj več podrobnosti o pokojnem. Naj sporoči uredništvu, da se njegovi življenjski podatki vnesejo v našo Matico mrtvih.

Drugače nič novega pod soncem "Kraljicine dežele" (da ne rečem "pod oblaki", saj zadnji čas imamo kar precej dežja). No, toliko lahko dodam, da je EXPO 88 res nekaj fantastičnega in vredno ogleda. Za vsakega nudi nekaj, da ne rečem veliko, a žrtvovati moraš nekaj dni za res dober ogled.

Z najboljšimi pozdravi vsem – **Janez Primožič.**

CANBERRA, A. C. T. – Res zanimive stvari bremenimo zadnje čase v slovenskih listih, ki izhajajo v domovini. Mladina, ki so jo komunisti sami vzgojili, da bi v bodočnosti nadaljevala njih delo, se upira, smeši režim, se imenuje "protirevolucionarno" in stavlja sto vprašanj o času revolucije in zločinah po njenem koncu. Nedavno sem bral, kako so demonstrirali pred ljubljanskim sodiščem. Pa ne le mladina, ampak kakor članek pravi: vsi, ki jim svoboda tiska nekaj pomeni. To se je zgodilo, ko je na sodnijski potekalo zasliševanje Francija Zavrla, odgovornega urednika Mladine (lista socialistične mladine), ki je bil obtožen, da je objavil dva članka, ki žalita zveznega obrambnega ministra.

Pri vsem tem sem se zamislil. Časi se res spreminjajo. Prepričan sem, da se od leta "osvoboditve" 1945 do zdaj še ni zgodilo, da bi pred sodnijo kdo protestiral, ko so na sodišču koga zasliševali zaradi političnih dejanj. Seveda so pred ljubljanskim sodiščem že velikokrat stale množice. Ko so takrat po vojni sodili "vojnim zločincem", n.pr. zavednemu narodnjaku

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction

A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield 2165

72 3093

Sydneyskim Slovencem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

**DRAGI ROJAKI,
POTUJETE
V EVROPO?**

Na pragu domovine, sre-
di stare Gorice, ob dre-
voredu Corso Italia, Vas
pričakujemo v PALA-
CE HOTELU, najbolj-
šem hotelu v mestu:
75 sob s kopalnico, te-
lefonom, radijskim spre-
jemnikom, barvnim TV,
mini-barom, klimatiza-
cijo. Najmodernejša u-
dobje po zelo ugodnih
cenah: samska soba 43
avstr. dol., dvoposteljna
56 avstr. dol. Gostom
so na razpolago hale,
konferenčna dvorana,
parkirni prostor in ho-
telska restavracija.

V PALACE HOTELU
bo poskrbljeno za Vaše
čimprijetnejše počutje,
dobrodošlico pa Vam
bo osebno izrekel rojak
VINKO LEVSTIK

34170 GORIZIA-GORICA,
Corso Italia 63 (ITALY)

Tel. (0481) 82166/Telex 461154 PAL GO I

PALACE
Hotel

VAŠ HOTEL!
DOBRODOŠLI!

škofu Rožmanu, sem bil tudi jaz kot mlad študent
med množico pred sodiščem. Iz šole so nas poslali in
nam povedali, kaj moramo kričati. Ni prišlo dosti
besed iz mojih ust – nekateri moji sošolci so bili bolj
korajžni in so zato dobili pohvalo. Da, takrat tam ni-
so bili protesti proti sojenju, ampak prisiljene demon-
stracije proti nedolžnim ljudem . . .

Pater urednik, morda bi bilo to za objavo. Saj je
res zanimiva ta sprememba množice pred ljubljans-
kim sodiščem. – N. N.

Objavil sem, kot vidite, dodajam pa, da so tisti
ljudje pred ljubljanskim sodiščem mnogo bolj ko-
rajžni kot pa Vi, ki ne želite biti imenovan. Žal sre-
čavam med nami strahopetce na vsak korak. Kje je
značajnost in zavest, da smo svobodni ljudje? – Ur.

Arhitekt Cveto Mejač (Mapleton, Qld.) pošilja po
patru Tonetu, s katerim sta se srečala med obiskom
Queenslanda, tele vrstice prijateljem v Wollongong:

V začetku tega meseca sem prejel čestitko z mno-
gimi podpisi članov slovenske skupnosti v Wollon-
gongu. Želeli so mi vse dobro za rojstni dan in se mi
zahvalili za delo, ki daje okras, lepoto in domačnost
njihovi cerkvi Vseh svetih v Figtree. Zraven čestitke
je bilo tudi nekaj konkretnega, črnega – s tekočino
iz Škotske. – Za vse to se dobrim ljudem v Wollon-
gongu pristrčno zahvaljujem. Pozdravljeni!

REŠITEV križanke majske številke:

Vodoravno: 1. tromostovje; 10. atrij; 11. zev; 12.
lan; 14. ta; 15. Ezav; 18. Iva; 19. N. N.; 20. ruta;
21. var; 22. Ig; 23. bo; 25. take; 27. as; 29. apno;
32. kis; 34. ranjeni; 37. Erazem; 38. O in Č; 39. ku-
ga; 41. jugovzhoden. – Navpično: 1. tabernakelj;
2. rt; 3. ornat; 4. mi; Mi(lano); 5. oj; 6. trava; 7. V Z;
8. jetnik; 9. evangeličan; 12. liv; 13. nart; 16. Z in U;
17. vaba; 24. opre; 26. Ave!; 28. sir; 30. namaz; 31.
on; 33. S(outh) A(ustralia); 35. jako; 36. noge; 40. ud.

Rešitev so poslali: Edvard Robnik, Sestre v Slom-
škovem domu, Tomaž Sušnik, Ivanka Žabkar, Sestri
v Baragovem domu, Lidija Čušin, Ivanka Študent,
Jože Grilj, Danica Petrič, Francka Anžin in Marija
Špilar, Jože Štrifof. – Izžrebani sta bili Francka An-
žin in Marija Špilar.

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Proprietor: Giovanni Verga

9 TRAWALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

doma: 478 5375 in 478 4726

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

Garancija za vsako naše delo!

KDO BI VEDEL Povedati . . .

. . . kje v Avstraliji živi **KARLO LJUBENKO**, rojen leta 1923 v Kairu v Egiptu, ter njegova sestra **MA-RIJA ROZA LJUBENKO** (če se je poročila, ima seveda drugačen priimek), rojena istotam leta 1931 ali 1932. Njuna pokojna mama je **JUSTA STIBILJ** por. **LJUBENKO**, rojena Uhajne 40, pošta Ajdovščina, Slovenija. V Avstralijo so prišli po zadnji vojni.

Zanju se zanima sestrična Viktorija Stibilj poročena Štrukelj, Cankarjeva 34, Nova Gorica 65000, Slovenija, Jugoslavija. Za sleherno vest o imenovanih osebah, naravnost sestrični ali pa na uradništvu **MISLI**, ki bo sporočilo posredovalo dalje, že vnaprej iskrena zahvala.

ZOPET namesto naše običajne križanke za spremembo – **KONJIČEK**, četudi na **KONJIČKA** v letošnji prvi številki **Misli** ni bilo ravno preveč odziva. Ker je nekaj novega in drugačnega, se mnogi boje poskusiti. Pa je vredno in tudi ni pretežko. Glavno je imeti malo vztrajnosti in pa vedeti moraš, kako skače konjiček pri šahovski igri. Ta skače vedno le za dve mesti v isto smer in se potem ustavi na desnem ali levem polju od tega mesta.

Z istimi skoki v uganki nabiraš črke v poljih in z njimi sestavljaš besede. Najti pa moraš seveda začetek stavka, ki je vsekakor v enem tistih polj, kjer ni pred črkami črtice. (Črtica pred in na koncu črk pomeni, da spadajo črke v sredo besede.)

Obilo potrpljenja in sreče pri reševanju tega Cankarjevega besedila! Rešitev pošljite do 8. julija na uradništvu!

KONJIČEK

/Maks Roth, Qld./

FANT	-D NJIM.					-E ŠEL N	-NSKO
	-NJE M	-ANKAR	-T KAZ	ROMAL	-DRAM-		
IVAN C	-JE VID-	-A PRE-	-RKO VZ-	-E IN J-	KRŠČA-	-A POT.	
-EPENE-	-NOŽA-	-UJE PO-	-EL RO-	-ALO ČA-	-TAH, P-	-IL SE J-	
-ANJA-	-ŽO ČUD-	-RODE-	-IH CES-	-HA BE-	VSE PO	-ČA JE	
-L DALJ-	-IH; HR-	-H JO JE	-OTVO-	PO VIS-	-IROK-	-REKO P-	
	-RNO, V S-	-OKIH	-JKA, TI-	STEZ-	-LA VEŠ-		
KLANC-	VIDE-					-OLJA,	-AH, PO Š-

S M E H
JE NAJBOLJŠE
ZDRAVILO
BREZ RECEPTA

/Uvoženo iz domovine/

- + Ni voditelj slep, pač pa je ljudstvo spregledalo.
- + Ne pljuvajte na tla, tam nas je vedno več!
- + V naši partiji imamo tudi golobe. Dokler so na tleh, ti jejo iz roke, ko pa se dvignejo, ti serjejo na glavo.
- + Iz dobro obveščanih krogov smo izvedeli, da pri nas ne bomo ustanovili stranke zelenih, ker že imamo zvezo rdečih.
- + Če bi u s t a v a imela usta, bi rekla: –ava!
- + Če vam kruli v želodcu, vedite, da se oglašja najhujši notranji sovražnik!
- + Boljše je biti najslabši jezdec kot najboljši konj.
- + Slišim, da bodo zveznega sekretarja za finance prekvalificirali v ministra brez listnice.
- + Lenoba je neozdravljiva, neumnost pa neodstavljiva.
- + Dilema socializma: Ali je življenje pred smrtjo?
- + Gradimo socializem s človeškim obrazom. Ta je pa vse daljši.
- + Naši sindikati so v bistvu neodvisni. Od delavcev.
- + Vsi smo na istem, toda vseeno so nekateri na boljšem.

+ Vidim, da nekateri resnično poskušajo izničiti naše revolucionarne tradicije. Zdaj so ukinili celo Goli otok.

+ Nič čudnega, da se ladja potaplja, ko pa je na njej toliko podgan.

+ Usodo držimo v svojih rokah – te so pa zvezane.

+ Od navdušenja so ga nosili na rokah, potem jih je pa – zajahal.

+ Politični vremenoslovci napovedujejo, kakšno bo vreme včeraj.

+ Odkar je postal delegat, je izgubil dar govora, le kimati zna.

KRAŠKI IZLIVI – Pesmi Marcele Bole, Melbourne. Cena 7.– dol.
ISKANJE – Pesmi Petra Košaka, Melbourne. Cena 3.– dol.
CVET LJUBEZNI – Pesmi Ivana Lapuha, Melbourne. Cena 4.– dol.
SVETO PISMO NOVE ZAVEZE v prikupni žepni izdaji. Z opombami in kratko razlago težko razumljivih mest. Cena 6.– dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika s 305 stranmi. Cena 5.– dol.

HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami) v obliki molitvenika, z dodatkom stalnih mašnih in drugih molitev. Cena je 5.– dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki stane 2.– dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjižica v obliki molitvenika, ki obsega nesmrtnne spise Tomaža Kempčana. Cena 5.– dolarjev.

SHEPHERD OF THE WILDERNESS – Angleški življenjepis misijonarja Baraga v žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. Cena 2.– dol.

DREAM VISIONS – Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu. Slovenian Research Center, USA. Cena 11.– dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju ob graditvi Snowy Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kopal. Cena 8.– dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N.S.W. Obsega spomine na Loško dolino med revolucijo in razmišlja o komunizmu. Cena 6.– dol.

THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES – V angleščini je napisala slovensko zgodovino Dragica Gelt. S številnimi slikami opremljena knjiga je izšla v Melbourne. Cena 22.– dolarjev.

Imamo še več knjig našega matičnega, zamejskega in zdmskega trga.

LEPOTE SLOVENSKIH CERKVA je monumentalna knjiga z 283 barvnimi posnetki. Avtor slik je Jože Anderlič, besedilo pa je napisal dr. M. Zadnikar. Cena 49.– dol.

GORIŠKE MOHORJEVKE 1988 so še na razpolago: zbirko štirih lepih knjig naročite pri nas za ceno 30.– dolarjev (poština posebej).

CELOVŠKE pa so že pošle.

Knjiga **SLOVENIAN HERITAGE I.** (zbral dr. E. Gobec) je pošla in čakamo na novo pošiljko.

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s pristrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš **DOM**, poznan pod imenom **TRIGLAV**, na Irwing Street, **PHILLIP (CANBERRA), A. C. T.**, je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilijs) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m.

Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

VAŠA DOMAČA
TURISTIČNA
AGENCIJA
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666

Vabimo Vas, da obiščete našo pisarno, ki ima lastni prostor za parkiranje. Ali pa nas pokličite po telefonu in PRIDEMO NA VAŠ DOM, če je tako ugodnejše!

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja
(pri nabavi potnih listov, viz, raznih drugih dokumentov,

zavarovanja, fotografij za potne liste . . .)

VAM JE NA USLUGO

ERIC IVAN GREGORICH

Lic. No:
30218

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

POLETI DO LJUBLJANE, ZAGREBA, TRSTA in DUNAJA
/enako do RIMA, BEOGRADA, FRANKFURTA . . ./

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .

*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in jugoslovansko vizo!*

Ne pozabite, da je že od leta 1952 ime GREGORICH dobro poznano in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanje! PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 842 5666